

2/2
12

TOVÁBB AZ ÚTON...

5708. ÁDÁR 11-ére

TOVÁBB AZ ÚTON.

5708

ÁDÁR 11-ére

R12
12

KIADJA :

NECIVUT BETÁR B'HUNGARIA

BUDAPEST, IV. FERENCZ JÓZSEF RAKPART 13-15. — Telefon: 184-127

KÉZIRAT GYANÁNT (ANYAGGYÜJTEMÉNY)

שתי נדות לירדן
זו שלנו זו גם כן

Kol Betáriot u Betárim b'Hungária Pökudá Chodsit

Betáriot Ubetárim!

Az örömujjongó zsidó világból önmagát különválasztva, ismét magáramaradtan, teljesen egyedül, ott áll Jabotinsky büszke és öntudatos ifjusága, a Betár. Nem veszünk részt a minden gátlást nélkülöző, minden elmúltat felejtő örömnneplésben, mint ahogy nem vettünk részt a hivatalos cionizmusnak öncélt szolgáló, felosztott és miniátür zsidó államának megvalósításában sem.

Nem lehetünk részesei a felszabadult örömmámornak, mint ahogyan nem lehetünk részesei — mert önmagunk lényegét adtuk volna fel — hazánk feldarabolásának sem.

Mégis, most, hogy a felosztás látszólag megvalósult; nem mondhatunk le arról, hogy az örömnnek egy szikráját önmagunk is ne érezzük. Örömnk — és jogosan csak a mi örömnk — alapjául szolgál az a tény, hogy a világ nagy nemzetei is elismerték egy zsidó állam szükségességét és jogosságát és ezzel végérvényesen megbuktatták a Lenin—Sztálini nemzetiségi elvre is rálicitálni akaró Mápáj és Somer cionizmust, mely azt hirdette mindezideig, hogy a Zsidó Állam követelése, fasiszta követelés.

Elégtételünkre szolgáljon most az a tény, hogy az Egyesült Nemzetek is elismerte a még néhány évvel ezelőtt is kizárólag csak miáltalunk hangoztatott Zsidó Állam követelésének helyességét és még a marxista Szovjetunió is emellett a követelés mellett tört lándzsát, elutasítva az állítólag ugyancsak marxista alapokra helyezkedő Sómér binacionális államra vonatkozó, zsidó népet és hazát egyaránt eláruló követelését.

De a kapott elégtétel és az efelett érzett öröm nem okozhatja mozgalmunk leállítását, de még rövid időre való megpihenését sem. Tovább kell járnunk nehéz és akadályokkal teli utunkat, akár teljesen egyedül is, mindaddig, míg fel nem váltja küzdelmünket a mi örömnneplésünk napja, a Jordán mindkét partját magábfoglaló Zsidó Állam megvalósulása.

A világbétár valamennyi tagjával együtt ma mi is arra esküszünk, hogy addig nem adjuk fel küzdelmünket, míg a történelmi Erec Jiszráél nem lesz ismét a zsidó nép birtokában.

Niskách jöminénu hábogedet, im niskách et szömol ha-Járdén.

TEL-HAV

Nöcivut Betár Bö-Hungária.

28 évvel ezelőtt, Ádár hó 11-én, Jozsef Trumpeldor, a Tel-Cháji hős, áldozatul esett, harc közben, az arab hordák aljas támadásának.

2000 év után Ő volt az első zsidó, aki fegyverrel a kezében, védte meg övéi életét, aki kizárólag zsidó célért áldozta fel magát.

Nevét viselő mozgalmunk, ma szomorú szívvel, de büszke öntudattal gyászolja őt.

יוסף תרומפלדור

1880—1920

Trumpeldor halálévfordulója

1.

Halálévfordulón »Kadis«-t mondanak. (A Kadis egy ima a halott lelki üdvéért. Az ima tartalma azonban semmi összefüggésben nincs az elhunyttal, csupán az Istent magasztalja és dicsőíti. A ford.) Milyen kapcsolat áll azonban fenn az Isten trónusa felé irányított dicsőítő fohász és gyász meg sirhantok között? A Kadis értelmét bizonyára a következőképpen kell magyarázni: Az a Szent Név, amelyet dicsőítenek, nem a *Te* Istenednek neve, hanem az elhunyt Istenének neve, — azon szentség neve, amelyért ő, az *elhunyt* élt, amelyért talán meg is halt. »Magasztaltassék és szenteltessék« e szemszögből kiindulva azt jelenti tehát: »habár Te, ember halott vagy, a szentség, amelyért küzdöttél és amelyet szolgáltál, nagy és szent marad előttünk. És mi, kik túléltünk Téged, szolgálodat tovább fogjuk folytatni és küzdelmedet győzelemre viszük.«

Ezért, ha egy szellemi nagyság, egy kiváló ember halálévfordulóját ünneplik, lelki számadást kell csinálni és saját magunkhoz kell intézni a kérdést: Vajjon komolyan gondoljuk azt? Vajjon készek vagyunk-e példáját követni és nyomdokain haladni? Ha igen, — jogukban áll kadis-imát mondani, mert Önök akkor az elhunyt örökösének tekintetik magukat. De, ha nem, — akkor a Kadis ámitás, a halálévfordulói sürgölődés pedig színlelés és komédia.

Két évvel a világháboru kitörése előtt a szabadelvű és szélsőséges Oroszország zajosan ünnepelte Garibaldinak 30-ik halálévfordulóját. Akkor orosz ujságíró voltam és megkérdeztem kartársaimat: »Mi értelme van annak, hogy Önök olyan embert ünnepelnek, mint Garibaldi? Hisz ő megtestesítője volt annak az eszmének, melyet az Önök nyelven »sovinizmusnak« neveznek, — sovinizmusnak és nem nacionalizmusnak, mert az utóbbi nagyon enyhe kifejezés. Nemcsak az olasz függetlenség és önkormányzat híve volt, hanem az olasz önálló állam megteremtésének, a németek elűzésének előharcosa és a meglévő államforma legnagyobb ellensége volt. Napjainkban, 1912-ben szintén léteznek elnyomott népek, amelyek szabad, önálló nemzeti államokról álmodoznak, — lengyelek, csehek, olaszok, osztrákok vagy mondjuk a cionisták. De az Önök nézetei szerint az ilyen álmok barbár, antiszociális sóvárgásokat jelentenek. Milyen jogcimen kiáltanak tehát Önök éljent és mi jogon tisztelegnek a Mesternek, kinek tanítványaiban tovább élő eszméit gyűlölik?«

Ma, Trumpeldornak halálévfordulóján szintén ezt a kérdést kell fölvetni. Azok között, akik Trumpeldort ünneplik, akadnak olyanok is, kik a legelkeseredettebb és legesküdtebb ellenségei mindennek, aminek köze van a kardhoz, fegyverhez és forgópisztolyhoz. Trumpeldor neve mégis csak elválaszthatatlanul összeforrott ezekkel a csunya harci eszközökkel. Igaz, a »Hechaluc«-mozgalmat is ő teremtette meg és eme cselekedete világító ékkő gyanánt ragyog koronájában. De esztelenség volna letagadni, hogy népünk tömegeinek emlékezetében Trumpeldor mindenekelőtt mint katona él. Arról, hogy a chalucmozgalmat megindította, a tömeg mitsem tud és ha tud, akkor is nagyon keveset. Száz zsidó közül, akik lelkesedéssel és tisztelettel beszélnek az uttörőkről, kilencvenkilencnek leesik majd az álla a csodálkozástól és tágra nyilik majd a szeme, ha azt fogják nekik mondani, hogy a köszönet és hála ezért legelsősorban Tel-Hay hősének

jár. De ez a két szó: »Tel-Hay hőse« közismert nálunk és sokaknál talán ez az egyedüli, amit Trumpeldorról egyáltalán tudnak, ez, meg a légió. Nem tesznek különbséget a Gallipoli-légió között, melyet ő alakított meg és vezetett is bizonyos ideig és az erecjiszraeli légió között, amelyben nem vett részt. Semmi közt sem tesznek különbséget. A tömeg csupán ezt a három szót ismeri: Trumpeldor, Légió, Tel-Hay.

Trumpeldor legendája, mely a néptömeg képzeletvilágában teremtődött meg a zsidó katona legendája s nem egy pártemberé.

Ezért olyan népszerű Trumpeldor neve a tömegben. Nem igaz, hogy a zsidó »nem szereti az ilyen dolgokat«. Ez légből kapott koholmány. A tömeg egyszerű zsidója roppant lelkesedéssel és csodálattal viseltetik szívében az »erős-kéz« iránt. Sőt, talán vágyódik is utána, hogy jogait megvédelmezze. E megállapításnak valóságát alátámaszthatják azok, akik láttak valaha hosszuszakállas chasszidokat a bécsi »Hakoach« football-matchén. És ez a megállapítás a nőkre is vonatkozik: a rabbinusnétől kezdve egészen a vásáros elárusitonéig ismerik a »Breitbart« nevet és megbecsülik ezt a nemrég elhunyt ujkori Sámson. A hétköznapi élet zsidója képtelen egy »jó ütést mérni valakire«, de nem igaz, hogy ezzel büszkélkedik, ellenkezőleg, éppen olyan fogyatékoságnak tekinti ezt, mint az összes szétszóródási fogyatékoságainkat és tiszta szívből örvend, ha testvérét látja, aki igenis képes »egy jó ütést mérni valakire«.

Helytelen elhítni azt is saját magunkkal és másokkal, hogy a tömeg Trumpeldor alakjában nem a hőst s nem az állhatatos férfit becsüli, hanem az áldozatot; a férfit, aki szépen halt meg s nem a férfit, aki szépen küzdött. Mindez nem igaz. Szentek, vértanúk és áldozatok ezerszámra fordulnak elő korszakunk történelmében, de egyetlen vértanu köré sem szövődött legenda. Trumpeldor nagyságát nem azért vette szárnyára a hír, mert az arabok megölték, hanem azért, mert fegyverrel kezében védte a zsidó lakosságot és, mert sok gyilkost ölt meg, mielőtt maga is elesett.

Ez és csakis ez a tömeg és az ifjuság köreiben elterjedt Tel-Chay-kultusz igaz értelme és minden Ádár hó 11-ikei emlékűnnepély ezt a tartalmat szilárdítja és erősíti meg. Minden egyes ember, aki beszédet hall Trumpeldorról, elősegíti, hogy az »erős kéz« utáni vágyódás gyökeret verjen a zsidó szívekben. Ezért kell mindenkinek — mindenkinek kivétel nélkül — önmagától megkérdezni: Mit akarok én? Mit jelent számomra e két szó: Trumpeldor és Tel-Hay? Vajjon tévedés és félreértés-e, amit Isten cselekedett, amikor egy ilyen példa- és mintaképet teremtett zsidó népében vagy jelkép és utmutatás? Ha az utóbbi, akkor jöjjenek és vegyenek részt emlékűnnepélyeinken. Ha azonban az előbbi, akkor hagyják el az ünneplők sorait.

2.

Trumpeldor — a zsidó katona, Tel-Hay — a zsidó erőd, — mindez nem tévedés, sem pedig félreértés, hanem példa és tanítás fiatal nemzedékünk számára. — Fölösleges megemlíteni, hogy még nem avult el a népszerű és dühöngő divat, hogy a zsidókat megtámadják és lemészárolják. Ezt a vak is látja. Egy kérdés azonban feleletre vár: Milyen eszközökkel lehetne e divat elé gátat emelni? Ne felejtsük el, hogy Trumpeldor módszereinek ellenzői sem kedvelik a zsidómészárlásokat és meghiusításuk eszközei után kutatnak. Ezek az emberek azonban azt hiszik, hogy a legjobb eszköz az, ha nem felelünk e gerinces mondattal: »szemet szemért, fogat fogért«. Ebben egyet-

értenek nagy és nemes gondolkodókkal, mint Tolsztojjal és Ghandival, akik azt mondják, hogy ha odanyújtjuk, — akár a leggonoszabb ellenségnek is — másik orcánkat, — az »erős kéz« ütéseinél is jobban szereljük le az ellenséget. Ezek az emberek azt vallják, hogy a fizikai ellenállás módszere csupán az ellenség izmait töri meg, szívét és akaratát azonban nem. Ellenkezőleg, ezek az emberek azt hiszik, hogy mindez az ellenség szívét és akaratát csak hevíti és ingerli. Szerintük a meg nem bosszulás az egyetlen »fegyver«, amellyel az ellenség rosszakarátának kellős közepét vehetjük célba, amellyel kiölhetjük szivéből a gonosz lobogást, amellyel kiirthatjuk lelkéből a gonosz szándékokat és idegeit erőtleníthetjük. Az ellenség szégyenkezni kezd és a szégyenkezés az erkölcsök legkiválóbb tanítómestere. Ezek az emberek azt hiszik, hogy a világ minden szerencsétlenségének előidézője az, hogy mindenki »viszonoz és megbosszul«. Ha mindjárt a kezdetben másképpen cselekedtek volna, akkor már rég nem ismer-nénk háborukat, pusztításokat és zsidómészérlásokat.

Szép és nemes elmélet. De nem minden, ami szép és nemes, igaz is egyuttal. Ennek legcsattanósabb bizonyítéka szemünk előtt fekszik. Neve: A zsidó szétszóródás története. Nem igaz az sem, hogy az emberek nem kísérelték még még Tolsztoj elméletének megvalósítását. Mi, zsidók, megkíséreltük, nemcsak megkíséreltük, hanem emberfölötti türelemmel, számtalan nemzedéken keresztül rendszeresen keresztül is vittük, figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy a nemválaszolás módszerének egyetlen következménye számtalanszor csak az volt, hogy tovább rendezték az ünnepélyes autodaféket, vérvadásokat, a fejbe- és véresreveréssel járó zsidóellenes uccai tüntetéseket. Tekintet nélkül erre, továbbra is a nemválaszolás módszeréhez folyamodtunk. Szomorú, gonddal terhes életünk, a szétszóródás története tele van zsidómészárlásokkal, de önvédelem nincs benne. Ime, a kísérlet pontosan és alaposan megtéve, a legszorgosabban, a legtüzetesebben, az összes létező és nem létező módszerek szerint, minden országban és minden időszakban. És az eredmény? — Üldöznek és ütnek bennünket.

Az emberi természet nem fekete s nem fehér, nem jó s nem rossz, hanem az étvágy és annak kielégítésével velejáró lelki és fizikai következmények közötti arány terméke. Az embernek vágyai vannak és azokat a »legkisebb ellenállás« utján igyekszik kielégíteni. Ha az ellenállás túl nagy, akkor az ember azt mondja: az áru és annak ára között túl nagy az aránytalanság és vágyait elfojtja. Ha azonban azt látja, hogy semmilyen ellenállás nem gátolja utjában, akkor az ember azt mondja: »itt szabad« és előkészületképpen feltüri ingujjait... A leggyilkosabb gyűlölet az emberi szivben az »itt szabad«-ból táplálkozik. Ha az ellenség ezt a jelszót hallja, akkor már semmi sem segít. Példára van szükségük? Kísérjék figyelemmel bármelyik európai nép tevékenységét afrikai gyarmatain a XIX. század végéig. Például a belgák tevékenységét Kongóban. Belgium népét egyáltalán nem lehet gyilkos népnek nevezni, ellenkezőleg, Európa legnyugodtabb és legműveltebb országainak egyikét lakja. Az anyaországban a hivatalnokok és kereskedők jólelkűek és udvariasak. Kongóban azonban, ahol négerekkal volt dolguk, kegyetlenebbek voltak »famás bátya kunyhójá«-nak rabszolgakereskedőinél is. Ugyanazok a hivatalnokok és kereskedők. Miért? Mert érezték, hogy »itt szabad«.

Akasszanak egy szent hely mellé egy »itt szabad«-felirattal ellátott táblát és meglátják, hogy nagyon sok ember fog akadni, aki a szent helyet megszentelteleníti. A műveltség uttörőinek főfeladata

talán főleg abban áll, hogy a minimumra csökkentsék azoknak a dolgoknak számát, amelyeket »szabad« megszentelteleníteni.

Manapság már nincs a világnak olyan zuga, ahol »hefker-tábla« lóg. Kivételt csupán mi, zsidók képezünk. Ezért szereti az ifjuság olyan nagyon Trumpeldort. Nem kalapácsát, nem ásóját, sem pedig ekéjét, hanem kardját. Ezen ifjuság számára százsorta értékesebb Tel-Hay, az erőd, mint Tel-Hay, a munkahely. Szemében Tel-Hay azt jelképezi, hogy vannak még eszközök, amelyekkel a zsidóság feje fölött Damokles kardjaként lebegő »hefker-táblát« el lehet távolítani.

3.

Nálunk előszeretettel dobálóznak latin szavakkal. A moszkvai Jevszekcia volt bundistái a héber nyelv tanulását »klerikalizmusnak« nevezték. Hasonlóképpen hangzik, ha nálunk »zsidó militarizmusról« beszélnek. Mindkét eset nem egyéb szóval és fogalommal való visszaélésnél.

Militarista az a katonai uralom és államforma, amely hadseregét mértéktelenül növeli. Ez ennek a latin szónak egyetlen, becsületes fordítása. Még nem élt a világon olyan bölcs tudós, aki azt követelte volna, hogy egy nép teljesen fegyvertelenül maradjon. A világbéke-mozgalom legszélsőségesebb hívei is (mint Tolsztoj) csupán azt követeli, hogy minden országban arra a legkisebb mértékre csökkentsék a fegyveres erőt, amely pártonkívüli szakértők véleménye szerint föltétlenül szükséges a rend és biztonság fenntartására. Mi, zsidók, azonban ennek a csekély haderőnek a minimumával sem rendelkezünk és a Mindenható a tanunk, hogy erre a minimumra égetően szükségünk van, hogy biztosítsuk a rendet a zsidó uccák tájékán. Megértem, hogy militaristának tekintik azt, aki ezzel a minimummal nem elégszik meg. De ugyanezzel a szóval bélyegezni meg olyan embereket, akik egyáltalán nem rendelkeznek hadsereggel és az említett minimum tizedrészét akarják csupán, — a szóval való visszaélést jelenti. Ha jóllakott ember enni kér, akkor falánk, de ha egy éhségtől gyötört ember kér enni, — rosszindulat és közönséges hamisítás, ha őt is a falánk szóval bélyegzik meg. Trumpeldor halálának jelentősége és tartalma a chanuka-ünnep jelentőségéhez és tartalmához hasonló és mint chanuka ünnepét, itt is megkísérelték elferdíteni és homályba burkolni a történelmi tény igazi jelentőségét.

A chanukacsodának a Chasnoneusok és katonáik hősiessége adja meg a tartalmat. A getto szofista gondolkodója azonban annak az olajnak kérdésévé jelentéktelenítette, amely egy teljes héten keresztül égett, ámbar nagyon kevés volt belőle. Nem akarom ezzel azt mondani, hogy az olaj hagyománya nem szép hagyomány. Talán abban is egy nagyon szép jelkép rejlik. De történelmi szemszögből az igazság elferdítése ez. És az igazság sokkal hamisabb elferdítése volna, ha Tel-Hay jelentőségét igyekeznénk lefokozni. Tel-Hay ugyanaz számunkra, mint ami Port Arthur és Szebasztopol az oroszoknak és Verdun a franciáknak, — egy erőd, amelyet az ellenség fegyverrel a kezében ostromolt és amelyet a zsidó szintén fegyverrel a kezében védelmeszt. Az ellenállni képes zsidók vezetője Trumpeldor volt.

Trumpeldor halálévfordulóján tehát így hangzik a kadis: »Amíg emlékezni fogunk nevedre, — példád nagy és szent lesz előttünk és mi a Te nyomdokaidon fogunk haladni.«

Helyzetünk

Hogy az UNO felosztási határozata nem döntötte el népünk kétezer éves perét, az ma már mindenki számára világos és elfogadott tény. A zsidóság problémái nem nyertek megoldást, sőt a kérdések száma még csak fokozódott. Az új lapokon, amelyek a határozat után, a világ történelemkönyvében, a zsidóság számára nyitak, az aktív oldalon semmit sem találunk, míg a passzív oldalon újabb háromnegyedmillió zsidónak, a felosztási határozat következtében bizonytalanná vált élete tükröződik.

Arról a cca. hétszázötvenezer zsidóról van szó, akik az arab országokban élnek, helyzetük az arab uszítás következtében napról-napra válságosabbra fordul, élet- és vagyonbiztonságuk megszűnt és minden nap attól remegnek, hogy elvesztik a fedelet fejük fölül és a határokon fognak labdázni velük, mint tették azt a múltban Európa zsidóságával.

Hogy helyzetük mennyire kétségbeejtő, mi sem bizonyítja jobban, mint az a hír, amit néhány héttel ezelőtt olvashattunk az itteni újságokban is: »A bagdadi főrabbi százötvenezer font-sterlinget ajánlott fel az arab hadsereg felszerelésének céljaira, mert az UNO felosztási határozatát méltánytalannak tartja az arabság számára.«

Ne gondolja senki, hogy a bagdadi főrabbi azért árulja el a zsidóságot és támogatja népünk gyilkosait, mert szereti az arabokat, vagy mert valóban jogosnak itéli az arab hordák támadásait az UNO határozata ellen. Azért ajánlotta fel ezt az összeget, mert ezzel gondolta biztosíthatni Nagy Arábia zsidóinak életét.

Egy pillanatig sem akarjuk menteni a bagdadi főrabbi tettét, amikor megállapítjuk, hogy az ott élő zsidóság szorongatott helyzete készítette fenti lépésre. Tette árulás volt Erec Jiszráéllal és a zsidó néppel szemben, még abban az esetben is, ha valóban sikerül ezzel a gesztussal megmentenie néhány zsidó életet. Az árulás a néppel és a hazával szemben árulás marad akkor is, ha vérdíjként néhány zsidó élet menekül meg. És senkinek sincs joga az Erec Jiszráél-i zsidóság életének esetleges feláldozásával megmenteni a »saját zsidóinak életét«. A bagdadi főrabbi elárulta hazáját és népét és ezért ítélete csak az lehet, ami minden idők árulóinak jogos büntetése: Halál.

*

Nem akarunk minden rosszat az általunk ellenzett felosztás rovására írni. Hiszen jól tudjuk, hogy az arab országokban élő zsidóság helyzetének rosszrafordulása előbb-utóbb be kellett, hogy következzen. Bekövetkezett volna abban az esetben is, ha a mi célunk, az egész Erec Jiszráél valósult volna meg a zsidó nép számára. De akkor biztosak lehettünk volna abban, hogy minden nehézség nélkül be tudjuk fogadni és el tudjuk helyezni kiűzött testvéreinket. Ma erre nincs módunk.

A probléma nem oldódott meg, csak súlyosbodott. Nem is gondolhatunk ma a németországi D. P. táborokban szinylődő testvéreink kiszabadítására, mert elsősorban azokat kell megmentenünk, kiknek élete pillanatnyilag már *aktív* veszélyben forog.

És mert súlyosbodtak a problémák; mi, revizionisták — ha csak pártunk érdekeit és jövőjét tekintenénk — még örülhetnénk is. Hiszen,

ha válságosra fordul a helyzet bármely országban, az mindig a tömegek kiábrándulásával jár, a kormányzattal szemben. Ha a helyzet valahol rossz, az opposzió erősödik. Ha a Jisuv saját bőrén kénytelen érezni az eddigi kormányzat rossz politikájának következményeit, akkor a Jisuv tömegei szükségszerűen az egyetlen ellenzék, a Revizionista Párt felé fognak eltolódni. Jól tudja ma már mindenki, — a Revizionista Párt tagjain kívül is — hogy az elkövetkező választásokon pártunk számára, minden eddigit felülmuló lehetőségek állnak nyitva és az elkövetkező évek perspektívája nemcsak megengedi számunkra, de egyenesen feljogosít bennünket arra, hogy reménykedve várjuk a zsidó parlamenti választásokat, mert bizonyosak lehetünk abban, hogy a parlamentben, megerősödött pártunk még intenzívebben fogja hallatni hangját. Joggal bizhatunk abban, hogy talán már a második zsidó parlamenti választások alkalmával, a Revizionista Párt lesz Erec Jiszráél legdöntőbb tényezője. Ez pedig nemcsak a mi számunkra fontos, hanem hasznos lesz az egész zsidó nép számára, amelynek be kell ma már látnia, hogy revizionista-cionizmus nélkül nincsen cionizmus, a revizionizmus bukása egyben a cionizmus bukását is jelenti. A hatalomra kerülő revizionizmus tovább fog küzdeni az integer Erec Jiszráélért, amely nemcsak a párt, hanem az egész nép célja, mert csak a Jordán mindkét partja biztosíthatja a zsidóság számára a szabad és félelem nélküli életet.

Mi azonban nem párt szemüvegen keresztül szemléljük népünk sorsát. Eppen ezért nem érzünk örömet a zsidó nép helyzetének rosszabbodása felett. Csak szomorúsággal szívünkben, keserű önelégültséggel állapítjuk meg: ismét nekünk volt igazunk. Ismét igazolást nyert politikánk, ismét helyesen ítéltük meg a következményeket, ismét jól prófétáltunk.

De nem kárörvendezünk a mások bukásán, mert az Ő bukásuk egyben a nép bukását is jelentette. Tovább haladunk a megkezdett úton és ha a sors oly kegyetlen volt hozzánk, hogy ismét vért követel tőlünk, hát adjuk vérünket. Ismét sok zsidó életbe kerül az elmúlt évek és a ma helytelen politikája és mi most új követeléssel lépünk a zsidó fórum elé: *egységfrontot alakítani Erec Jiszráélban, hogy megvédjük az annyira drága zsidó életet, minden támadás ellen.*

Az eddigi kísérletek Erec Jiszráélban, sajnos, kudarcba fulladtak. Nem a mi hibánkból történt és ezt tudja ma minden zsidó, akit az Isten nem vert meg vaksággal.

*

A Hagana egy része, a »terrorista-falók«, voltak azok, akik megakadályozták az együttműködést. A Hagana tagjai közül kerültek ki azok, akik — már az EZEL-el (Irgun) történt elvi megegyezés után — elrabolták és halálra kínozták annak egyik katonáját. És ugyancsak a Hagana tagjai hurcolták el a LEHI (Stern-csoport) négy emberét azzal a megokolással, hogy azok megöltek két »ártatlan« angol katonát. Azok az emberek tették ezeket, akik ugyancsak a saját bőrükön tapasztalták az angolok gazemberségeit; azok az emberek, akiktől az »ártatlan« angol katonák vették el fegyvereiket, hogy az arab gyilkosok kezébe adják azokat.

Jól tudjuk, hogy ezeket a gyalázatos tetteket csak a Haganának egy kis töredéke követte el és ennek ellenére tovább dolgozunk (de nem megbocsájtva) a zsidó egységfront létrehozásán, hogy népünk szenvedését ne tetézzük még belső villongásokkal is. —l.—r.

Jegyzetek Jabotinskyről

Jabotinskyről írni könnyű. Mi sem egyszerűbb, mint idézni könyveit, verseit, cikkeinek sok ezrét. Mi sem egyszerűbb, mint rámutatni tetteire: ezt tette, ezt alkotta!

Jabotinskyről írni éppen ezért hallatlanul nehéz. Mert semmi sem nehezebb, mint az élet által diktált írott program, a cselekvés lázában létrehozott alkotások mögött felfedezni az embert.

Az embert a maga teljes világában, a saját dimenziójában, melynek látható jelei csupán annak egy alacsonyabb dimenzióban való tükröződései.

Jabotinskyről írni kötelesség. A születés és halál váltakozón visszatérő fordulóin túl is. Nem szorítkozhatik a gyászünnepekre annak az embernek az idézése, aki korunk zsidó problémáinak legtisztább kifejezése volt. »Von dem, was du erkennen und messen willst,

musst du Abschied nehmen«, — mondja Nietzsche. Ha eddig talán nem tudtuk volna lemérni Jabotinsky nagyságát, akkor most, hogy nincs többé közöttünk, — kötelességünk megtenni.

A politikus zsenijének fényében élünk. Döbbenet meredünk a halálos pontossággal beigazolódnak próféciák megvalósulására. Valahogy úgy érezzük néha, hogy az életünket formáló törvények nyitott könyvként feküdtek volna előtte, mintha hegycsúcsról tekintette volna át az élet minden területét és játszi könnyedséggel mondott volna ítéletet élet és halál felett. És hogy ez nem pusztán frázis, gondoljunk a lengyelországi evakuáció tervére, melynek megbuktatása 3 millió lengyel zsidó haláláért teszi felelőssé ellenfeleit.

A politikust igazolja a történelem, ámde egyénisége sokkal hatalmasabb, tekintete sokkal szélesebb, semhogy csak politikust látnánk benne. A politikus lenyüggözi értelmünket, de a költő és az ember meghódítja szivünket.

*

Szólni kell mindenekelőtt az emberi jelenségről. A kihalt uomo universálé-knak volt egy kései utóda. Egész élete hányattatások és szenvedések sorozata, szinte kalandregényszerűen. És mégis tudományos és művészi tevékenysége is örökre megőrzi nevét a zsidó nép számára.

Az 1921. évi arab pogromok leveréséért az angolok az akkói börtönbe zárják. Dante Divina Commediáját fordítja itt héberre.

Kol ba halom, azov, azov tochelet
csendül fel a Biblia nyelvén a *Lasciate ogni speranza...*

De Jabotinsky nem adja fel a reményt. »A börtön még nem szomorujáték azok számára, akik börtönben ülnek«, — írja egy későbbi cikkében, és az Akko foglyainak dala c. gyönyörű költeménye is a remény szavaival végződik:

*Lanu, lanu tihje, lanu
keter ha Chermon.*

Mindnyájan ismerjük azt a képet, mely Jabotinskyt az akkói börtönben ábrázolja, vasrácsos ablakban ülve, amerikai módra, hetykén, felrakott lábakkal. Szinte az egész kép füttyül, — füttyül az angolokra és gyilkos törvényeikre.

*

Kivételes tehetségű költő és műfordító volt.

*Ze oreach, ko lachasti, ze oreach zar o gér,
ze oreach vlo jotér.*

Figyeljük csak a szavak zenéjét, a lágyan egymásbafolyó kemény r-eket. Az olvasó minden bizonnal felismerte Edgar Allan Poe The Raven c. költeményének, a magyar műfordításirodalomban is híres Hollónak refrainjét.

Egy politikai küzdőtársa írta meg róla, hogy egy éjszakába nyúló izgalmas politikai tárgyalás után nagyobb társaság maradt együtt és irodalomról beszélgettek. Heinérről. Senki nem tudott annyi verset kívülről, mint Jabotinsky.

Egyforma könnyedséggel fordítja héberre Edmond Rostand könnyed francia dialogusait, Omar Khajjam súlyos mondatait, Paul Verlaine-t és Goethet. Tizenegy nyelven olvas, ír és beszél, de legszivesebben mégis csak anyanyelvén; oroszul és amellet olaszul. Az olaszoktól tanulja meg a szépség rajongó szeretetét és ebből következőleg az emberi méltóság mélységes tiszteletét. Itt van a gyökere későbbi hatalmas nevelési programjának, az új zsidó embertípus meghirdetésének, Ha Hadar ideáljának. Sámson-regénye méltó jelképe Jabotinsky gyönyörű álmának. Csernichovszkyval rokon szent lelkesedés ez, de míg ő Apolló szobra előtt borul térdre, addig Jabotinsky a zsidó hőskorban találja meg a maga példaképét.

*

»Költő, aki a politikába tévedt«, — mondják azok, akik menekülni akarnak politikai okfejtéseinek kényszerítő logikája elől.

Mily nagy tévedés!

Jabotinskyban éppen az a nagyszerű, hogy oly magátólértetődő természetességgel volt költő és politikus egyszerre. Ha akár az egyik, akár a másik hivatása mellett kötötte volna le magát, egyéniségének egy darabjáról kellett volna lemondania.

Semmit sem fejezett be. A Dante-fordítást éppen úgy nem, mint nagy politikai művét, a zsidó államot. Ugy tűnik, mintha minden alkotása csak felvázolása lett volna egy nagyobb és teljesebb egésznek. És ha félbemaradt munkáját tekintve próbáljuk áttekinteni Jabotinsky teljes művét, akkor értjük csak meg igazán, mily keveset élt.

Hu lo haja rsal lamut, neki nem volt joga meghalni, mondták azok, akiknek ő volt a legfőbb reménysége, mikor halálhírét vették. Valóban nem volt.

*

Klausner professzor, a jeruzsálemi egyetem irodalomtanára remek tanulmányban áldozik Jabotinsky szellemének. Annak megállapítása mellett, hogy Jabotinsky cionizmusa Herzlének egyenes folytatása, egy különbséget fedez fel Herzl és Jabotinsky között. Az előbbinél a

cionizmus legfőbb rugója a zsidó nyomor volt (a Judennot), addig Jabotinskynél előtérbe kerül egy új szempont, a zsidók megalázottsága. Az a Jabotinsky, aki oly magasra értékelte az emberi méltóságot (Minden ember király, — mondja), csak igaz fájdalommal tudta szemlélni, mennyire kivetkőztette a galut a zsidót emberi mivoltából, önbecsüléséből.

És ez egyben a hid, amely a politikus Jabotinskynél a cionistától átvisz a társadalmi reformerhez. Persze ez nem szétválasztható; a társadalmi kérdést is szoros összefüggésben szemléli a zsidó nép általános problémáival.

Jabotinskyt bármennyire is lefoglalták a zsidó nép létkérdései, még sem maradhatott süket kora szociális mozgalmaival szemben, de a társadalmi kérdés megoldására olyan tervet érlel ki magában, melyet bajosan lehetne valamilyen már meglévő program kereteibe skatulyázni.

Kedvelt és végtelenül kifejező példája a gödör a játszótéren. Azt kell elkerülni, hogy az ott játszó gyermekek a gödörbe essenek. Helytelen — ugymond — tilalomfákat felállítani, csöszöket alkalmazni, akik aztán meggátolják, hogy a gödröt a gyermekek megközelítsék, hanem egyszerűen be kell temetni a gödröt. Nem a gazdasági élet szabad vérkeringését kell törvényekkel megállítani, hanem meg kell szüntetni mindenféle elégedetlenség végső okát: *meg kell szüntetni a nyomort*. Az öt minimális emberi szükséglet: lakás, élelem, ruházat, iskola, orvos minden ellenszolgáltatás nélkül kell, hogy minden állampolgárnak egész életére biztosítva legyen. Ezzel aztán a probléma lényegében meg is van oldva.

Új, modern értelmezést ad a »Jóvé!« gondolatának, és egybekapcsolja azt a megvalósítandó zsidó állammal. »Talán éppen a Zsidó Állam fogja az emberiségnek a szociális kérdés megoldásának útját megmutatni«, — írta.

*

Ha azt mondjuk, hogy Jabotinsky a Zsidó Légió alapítója volt, — semmit sem mondtunk.

Ha azt mondjuk, hogy a zsidó ifjuság nagy nevelője volt, — töredékét sem mértük fel annak, amit tett.

Ha azt mondjuk, hogy az újabb zsidó irodalom kimagasló alakja volt, — csak zsenijének egy villanását fogtuk fel.

Ha azt mondjuk, hogy hatalmas koncepciójú politikus, társadalmi reformer volt, — mind csak részletéket ragadtunk ki.

Ha azt mondjuk, hogy Jabotinsky sajátmagában testesítette meg korunk teljes zsidó problematikáját, a politikait, társadalmi, tudományost, művészt, az elvit és a megvalósítót, — akkor talán megközelítettük az igazságot.

V. G.

Elkészett ünnepprontás *

Bár jól tudom, hogy annak, ki a nagy ünneplésben, ünnepprontóként lép fel, fizetsége csak az elhallgattatás lehet, vagy súlyosabb esetben a megkövezést kapja jutalmul; mégis bátorkodom, hogy a réménytéljes jövő szövögetésének idejében, a nagy örömujjongások közepette, ellenvéleményt jelentsek be.

* Ez a cikk a Zsidó Állam deklarálásának napjaiban íródott, de eddig, rajtunk kívül álló okok folytán, nem állt módunkban leközoelni.

En is hallottam és olvastam a hirt, hogy az UNO plenáris ülése megszavazta a szükséges kétharmad többséggel, Palesztina felosztását. Szűk családi körben, — ahol nem szoktam azon igyekezni, hogy álláspontom helyességéről családtagjaimat meggyőzzem — mikor kikérték a véleményemet, mint a kérdéssel meglenetösen sokat foglalkozó cionista véleményét, azt válaszoltam, amit aztán másnap a magyar ujságokban is olvastam, hogy a megszavazás nem jelent sem többet, sem kevesebbet a felosztás és így a zsidó állam elvi megvalósításánál. De hogy a gyakorlatban mit jelent ez, hogy mi lesz a gyakorlati kihatása ennek a határozatnak, Palesztina kormányzására és ami talán a legérdekesebb az itteni zsidók számára, a certifikátokra; az még ma teljesen bizonytalan és ha csak valaki nem állítja magáról, hogy jóstehetséggel áldotta meg az Ur Isten, az felelősségteljesen nem jelenthet ki, a fentiekre vonatkozólag semmiféle bizonyosat, de még tulságosan valószínűt sem.

Arról is olvastam, hogy Palesztina zsidósága — egy kisebbségtől — a revizionisták —, mely mindennemű felosztást ellenez, eltekintve — az UNO döntésének hallatára, örömtüntetésbe kezdett.

Aztán arról értesültem, hogy ez az örömrivalgás átterjedt ide, Budapestre is. Ugy hallom, a zsidó hitközség, a zsidó iskolák, a Magyar Cionista Szövetség, abbeli örömben, hogy az UNO megszavazta a felosztást és ezzel a Zsidó Állam megvalósult (!?!); kitűzték épületeik falára a kék-fehér zászlót és ujjongó szónoklatokat intéztek a zsidó fiatalsághoz.

Hadd kérdezzem hát meg: Miért éppen ma a kék-fehér zászlók kifüggesztése, miért a nagy ováció, mi szolgáltat okot a nagy ünneplésre?

Mi jogositja fel a zsidókat ilyen rettenetesen nagy öröme? Talán a zsidó nép egyetemességének álma, az egész zsidó nép által óhajtott szent cél, a maradék zsidóság minden vágya maradéktalanul beteljesült? Talán feltámadtak halottaink? Talán megjött az ezredévek óta várva-várt messiás, ki irt hoz a zsidó nép minden sajgó sebére? Talán éppen most szereztük meg népünknek az örök életet? Talán éppen most nyertünk biztosítékot arra, hogy ezentul soha többé nem lesz üldöztetésnek kitéve egyetlen testvérünk sem? Talán most biztosítottuk be magunknak az örök szabadságot, a boldog és nyugodt életet mindörökre?

Vagy talán — mint ahogy ismerősöm, kívül együtt hallottuk e nagy lelkesedés hírét, mondotta — kihirdették és megvalósították végérvényesen a szabad zsidó államot a történelmi határok között és még hozzá nekünk adományozták Egyiptomot, gyarmatként?

Valóban az öröm kitörésének ilyen nagy mértéke, legalábbis fenti események egyikét, vagy talán valamennyit együtt is igényli.

Pedig nem történt egyik sem. Sőt, látszólag mindezeknek még a gondolata is a múlté.

Miért hát ez óriási üdvivalgás?

*

Tegyük félre egy pillanatra, az elvi megvalósításnak gyakorlati keresztülvitele iránti minden szkepticizmusunkat; és fogadjuk el tényként a zsidó állam létrejöttét.

Ne beszéljünk most arról sem, hogy ez a zsidó állam földrajzi, gazdasági és politikai széttagoltsága miatt életképtelen, vagy legalábbis normális fejlődésképtelen lesz.

Ne gondolkozzunk most azon sem, mi legyen azokkal a zsidókkal, akik nem mehetnek — mert nem férnek el — a zsidó államba.

Kapcsoljuk most ki gondolatainkból azt is, hogy a zsidó népnek csak egy kisebbsége fog hazát találni az új zsidó államban és a többség továbbra is a galutban lesz kénytelen élni.

Vegyük le a napirendről azt a kellemetlen gondolatot is, hogy talán nem is tart majd egy negyed századig és az angolok helyett zsidók őrnaszádjai fognak állni az ereci partok előtt, hogy megvédjék a zsidó hazát, a zsidó menekülők inváziójától.

Es végül, nem kell most azt sem figyelembe vennünk, hogy milyen megalázó volt a zsidó népre a felosztási javaslat és az, hogy nem mint egyenrangú feleknek, hanem mint koldusoknak kellett (?) a zsidó nép képviselőinek az UNO elé állniok és kikönyörögniök Hazájuknak egy részét.

Kapcsoljunk hát ki minden kellemetlen gondolatot, szabályozzuk be szemünket egy irányba és korlátozzuk látókörünket csak a napos oldalra.

Nézzük most az éremnek csak az egyik — ha egyáltalában van ilyen — fénylő oldalát.

Kezdjük hát.

A zsidó állam, mely kétezer év óta csak álom volt, megvalósult. A zsidó nép nem hazátlan többé. A »bolygó zsidó« elnevezés ezentul csak multbeli legenda. A lágerokat túlélte és még ma is lágerokban élő szerencsétlen zsidók szörnyű kálváriajárása végetér. A zsidók, kik elvesztették otthonukat, végre igazán hazatérnek. És végül, azok a zsidók is, kik továbbra is a diaszpórában maradnak, ezentul már nyugodtan élhetnek, hiszen kiterjeszti föléjük védő karját a palesztinai zsidó konzulátus, az UNO egy tagállamának diplomáciai követsége.

A zsidó állam tehát, a zsidó élet minden területén és minden megnyilatkozásában, teljesíti hivatását. A zsidó nép szekere végre egyenes utra került, a nép révbe jutott, a bolygó zsidók tömege kikerült az ingoványból és most már rendes kerékvágásban halad, a szabad népek számára előirányzott területen.

A zsidó nép számára eljött a megváltás, az Ur Isten teljesítette ígéretét népével szemben. Minden a legnagyobb rendben van a zsidóság körül. Immáron minden szép és jó.

Miért hát az ünneprontás? Miért az ellenvélemény?

Hát nem jogos ez a határtalanul nagy öröm?

Nem!

Miért? Hiszen a zsidó nép révbe jutott, minden szép és jó, körülötte minden a legnagyobb rendben van.

És én mégis azt mondom: Zsidó testvéreim! Szaggassátok meg ruháitokat és hintsetek hamut fejetekre a legnagyobb gyász jeléül. Házaitokat pedig ne az örömet kimutató kék-fehér lobogóval diszítsetek fel, hanem a bánat fekete zászlójával. Mert nem boldogság, nem öröm az, ami bennünket ma ért, hanem a bánat, a szomoruság, népünk tragédiájának folytatása.

Feldarabolták Hazánkat. Elszakították tőlünk Szent földünknek nagy részét. Elvették tőlünk a mi örök városunkat, szentélyeink, nagyságunk és dicsőségünk emlékét őrző, szent Jeruzsálemünket. Azt a várost, amelyről minden imánkban megemlékezünk, amelyet mindig összekapcsoltunk Cionnal, amely nélkül a Szentföld már talán nem is szent számunkra és amely nélkül nincs, nem lehet Erec Jisráél.

*

Befejezésül, hogy teljes legyen az ünneprontás, hadd mondjam még el: Ne igyunk előre a medve bőrére.

Az UNO határozata még nem jelenti a gyakorlatban a zsidó államnak — akár miniátür formában is — megvalósulását. Sajnos, elég hosszú időn keresztül volt alkalmunk megismerni az angolokat és szomoru tapasztalataink alapján mondhatjuk; erősen féltő, hogy ők még most is beleavatkoznak a zsidóság és Palesztina ügyébe és tudjuk, hogy beavatkozásuk számunkra soha semmi jót sem hoz.

Mindenkinek tisztában kell lennie azzal, hogy még ennek, az UNO által elhatározott kis zsidó államnak a megvalósítása sem lehetséges vérontás nélkül.

Előttünk áll még a harc, amit még ezért az odadobott kis koncért is meg kell vívnunk, — minden valószínűség szerint teljesen egyedül, mindenkitől magunkra hagyva; és az áldozatok, melyeket ezért, a talán semmilyen megoldásnál is rosszabb megoldásért kell hoznunk, még csak ezután következnek.

A mostani palesztinai arab zavargások és az angoloknak ezzel kapcsolatos viselkedése csattanósan bizonyítják, hogy az UNO döntésével még nem záródott le véglegesen a Palesztina-ügy.

Mi hát az az álomszerű valóság, az a mesébeillően nagy esemény, amely ilyen zászlódiszbe öltöztetett, határtalan örömujjongásra készíti Izráelt?

r.

Kit nem hallgattak meg . . .

A tudósok, bölcsek és gondolkozók mindig előre látják az eseményeket, melyek a mára logikai okszerűséggel következnek be. Az átlagemberek, a vakok csak tétován tapogatóznak a mának sűrű ködében, de a bölcsek géniusza, mint világító torony fénycsóvája, vetíti kévét a jövőbe és bizton méri le az utat, melynek végén legtöbbször szerencsétlenség és csak igen kivételes alkalmakkor valami jó következik be. Bölcseink, prófétáink, gondolkozóink azonban nem Edgar Poe hollójának vészterhes káromásával hirdették a végzetszerűség elkerülhetetlenségét, hanem mindig igyekeztek megmutatni a tébolyító labirintusból kivezető utat. Azonban a vakok, a süketek, a mindenkinél bölcsebbek, a tulokosok csak jóval később, a katasztrófának bekövetkezése után mérték le — ha ugyan lemérték — az események súlyát. Az idő kerekét csak visszafelé voltak képesek forgatni, állandóan csak a multba voltak képesek visszatekinteni, de a jövőbe soha. Ez így van és így lett volna rendjén, ha a mult katasztrófájának okszerűségét és annak tanulságát felismerve és azt magáévá téve, rátalál, vagy rátalált volna a helyes utra.

Trumpeldor halálának évfordulója bőven ad alkalmat arra, hogy tanításain elgondolkozzunk. Meditáljunk el afelett, hogy mi lett volna akkor, ha a zsidóság elfogadta volna utmutatását, önkéntesen, saját földjéért a chaluci utat állította volna életének, munkásságának homlokterébe és nem akkor döbbent volna rá, mikor rabszolgaként hajtották idegen földre, hogy a chaluci utnál ezerszeresen többet áldozzon anyagiakban, verejtékben, vérben, életben idegen célokért, mely nem az alkotást, hanem a zsidó nép pusztulását követelte.

Chaluci ut. Milyen fenségesen alkotta meg Trumpeldor egy Jabotinskyvel folytatott beszélgetés keretében a zsidó ifjuság célját és feladatát. Erecnek, az országépítésnek chalucokra, uttörőkre, pionirokra

van szüksége — mondotta Trumpeldor —, a chalucnak keménynek kell lennie, mint az acélnak, de kovácsolhatónak, mint a vasnak, ha paraszt kell, jelentkezik, ha katona kell, ott áll, ha kell, színész, ha szükség van íróra, vízfordóra, vállalkozik! Egyszemélyben irón, ásó és kard! Nincs személyisége és csak egyet ismer, az országépítést!

Ekkor Jabotinsky azt felelte Trumpeldornak, hogy ilyen emberek, kik alkalmasak erre a feladatra, nem léteznek. De egy visszaemlékezésében Trumpeldorra, már azt mondja Ros Betárunk: »Létezett és az az ember ott ült előttem.«

Trumpeldor chalucitjában túl sokat kívánt a zsidó fiatalságtól. Az országépítés túl nehéz terhet akarta vállára rakni és a lemondásban erejét felülmuló próbát követelt. A zsidó ifjuság, a zsidó nép nem állta ki, de ki sem akarta állani a próbát, hogy aztán már későn rádöbbenjen arra, hogy ereje százszorta nehezebb és felbecsülhetetlenebbül keserűbb feladatokra is alkalmas.

1939-ben, az első zsidótörvény szellőjének fujdogálása idején, irtam egyszer egy cikket Trumpeldor chalucitjával kapcsolatban, melyben azt fejtettem ki, hogy a zsidó ifjuság már a galutban keresztül megy a chaluci nevelésen, hisz az intellektuális pályákról kirekesztett fiatalok, sőt még az öregek is, otthagya — illetve kényszerítve az otthagyasra — az egyetemet, az irodát, a laboratóriumot, a mérnöki asztalt, az üzletet és önátrétegezéssel az ipari pályán helyezkedik el és ott is megállja helyét. Akárhol követeli meg az élet, — a megélhetés — ott sikeresen meg is felelt.

A németországi példa már mementóként lépett a magyarországi zsidóság elé és az út még nyitva állt Erec felé, még volt alkalom, okulva a németországi példán, hogy megvalósítsák a Trumpeldori chaluci utat, de ugylátszott, 1939 még igen keveset követelt a magyarországi zsidóságtól és úgy gondolva, hogy »a fák nem nőnek az égig«, az átrétegezés csak átmeneti és aztán úgy is minden régi lesz... Inkább egy kis megalkuvás, mint az alija, Erec és a nehéz építő munka.

Eme kóros gondolkozása nemcsak a magyarországi zsidóságot fertőzte meg, hanem egész Európa zsidóságát is.

De egyiptomi tizcsapásként most fordítva a zsidó népre zúdult a sors.

Mintha a próféták kikeltek volna sirjaikból, hogy számonkérjék a zsidó néptől oktalan elbódultságukat, átkos vakságukat és Erec: a chaluci út hívó szava iránti süketségüket, úgy támadt fel a mult a rabszolga jelenben.

Nem hallgattál a zsidó anyának: Cionnak szerető hívó szavára?

De mily gyorsan, vak engedelmeskedéssel, remegve tettél eleget egy kemény, gonosz felhívásnak:

»A zsidónak behívása, besorozása, munkába állítása, a harctéren küzdő honvédek szolgálatának megkönnyítésére minél gyorsabban, minél nagyobb tempóban történjék. Minden hadköteles korban lévő zsidót, tekintet nélkül alkalmatosságára, be kell hívni, kivétel nélkül.« (Kállay miniszterelnök. MÉP értekezéslet, 1942. okt. 22-én.)

»Szükséges, hogy a zsidókat munkatáborba küldjük. E téren most tovább megyünk egy lépéssel.« (Lukács Béla, a kormánypárt elnöke.)

És az önkéntes, saját országot építő chaluci út helyett Galiciában, Ukrajnában, Németországban rádöbbsentél arra, hogy talán nem is kívánt oly sokat Tóled Trumpeldor és erődnél mily sokszorta megfeszítőbb munka elvégzésére is alkalmas voltál. Mily kitűnő chaluc

voltál a galutban. Utat építettél, kőbányában követ fejtettél, szénbányában, rézbányában dolgoztál, voltál kőműves, mindent elvégeztél, mindenre vállalkoztál és mindenhol megfeleltél, csak éppen nem az ereci munkának láza dalolt benned, hanem remegés szükölt megroggyant inaidban... Erec verejtéket követelt Tőled, de Te vért kívántál izzadni... Erec életet kívánt adni, de Te, sajnos, életedet adtad oda, vakságod, süketséged ellenértékeként...

És zudult az egyiptomi tizcsapás: szabadság helyett rabszolgaság..., a kis Erec helyett gettó..., az alija helyett deportálás..., a hajó helyett vagón..., ereci sivatag helyett orosz pusztaság..., a cioni gyárak és munkahelyek helyett lágerek..., a verejték helyett vér és az élet helyett halál...

Tulságosan porbazuditóak a csapások és tulságos nagy a halálba menőknek serege, kik az élet utja helyett a halál mesgyéjére szorultak, semhogy az ember ne keresne valami reménykeltő fényt, mely, ha szikrányt is, de felszakítja az agyra rátelepedő, tébolyító sötétséget.

Nemcsak rabigába görnyedő volt a zsidó nép, hanem sokan, nagyon sokan magukévá tették Trumpeldornak tanítását és még itt, a galutban valószínűleg meg: »Ha katona kell, jelentkezem, itt vagyok!«

Az évszázadok telve voltak zsidó pogromokkal, zsidóheccel, zsidó gyilkolással, de ellenállás, az nem volt... És most a legkétségbeejtőbb közelmúltban, mintha a zsidó nép megtalálta volna önmagát, a hangot, melyet a gyilkosokkal szemben használni kell és a gyáva, meghunyászkodó zsidó kéz, a partizánok odasújtó öklévé alakult.

A zsidó nép megtanulta, hogy a szabadság után nem nosztalgiásan vágyani kell, hanem azt ki kell harcolni és a népi felszabadulást nem az áldozatok millióinak vére, hanem a partizánok fegyvere hozza meg.

A tanulság pedig nőtt és terebélyesedett, a sorscsapások a zsidó népet nemcsak megtörték, hanem meg is acélozták, a lemondásban megnőtt és az akaratban megizmosodott. A chaluci utat már nem utópiának, hanem vérből és husból való reális szükségszerűségnek tartja: épít, mert a Zsidó Államnak meg kell valósulnia és az építés ütemének egy pillanatra sem szabad elhalkulnia, az ekétől az irónig minden munkahelyre vállalkozik, de nem utoljára, sőt elsősorban Erec szabadságharcának kardja a tegnap galutjának volt rabszolgája és fegyvere a szabadságnak, melyért nemcsak harcolni, hanem meghalni is képes, mint Trumpeldor Tel Chajért.

Tegnap Tel Chajért, ma a Zsidó Államért. *Jákov Fleischmann.*

Kaméleon-politika

avagy

a Sómér Hacair és a felosztás

Már régen elültek azok a hullámok, amelyeket az UNO közgyűlésének Palesztina felosztására vonatkozó határozata keltett. Az azóta eltelt idő, melyben a napokat halottak és robbanások jelezték, megmutatta, hogy politikánk, amelyet töretlen vonalban évtizedek óta folytatunk, — helyes és az események által minden tekintetben igazolásra talált. Az új helyzet, amit a felosztási határozat teremtett, mozgalmunkat is új feladatok elé állította. Ma minden erőnknek ezeknek az új feladatoknak a megoldására összpontosítjuk, minden rendelkezésünkre álló eszközt annak érdekében használunk fel, hogy a

zsidó nép, az *egész* zsidó nép számára új élet útját nyithassuk meg, hogy sikerüljön elkerülni azokat a veszélyeket, amiket a hivatalos cionista vezetőség rövidlátó urai felidéztek.

Noha ilyen súlyos feladatok előtt állunk, mégis — ha úgy tetszik, ideológiai elemzésként, de még inkább a jövője iránt aggódó zsidó néphez címzett felvilágosításként — foglalkoznunk kell a cionista politikai élet egyik legjelentősebb eseményével, azzal a ténnyel, hogy a Sómér Hacair *sutbadobva évtizedes követelését*, hozzájárult a felosztáshoz és azt helyeslőleg elfogadta. Annak idején éppen mi voltunk azok, akik legélesebben szembenálltunk a binacionális állam tervével. Az ok, ami miatt ezt tettük, azonos volt azzal, amiből kiindulva, ma a felosztás ellenségei vagyunk. A binacionális államról mindig azt vallottuk, — és ezt valljuk ma az államnak tervezett Ciszjordánia-töredékről — hogy nem képes megoldani a zsidókérdést szerte a világban, sőt, hogy megvalósulása esetén beláthatatlan időre lehetlenné tesz helyzetünkön való bármilyen javítást. Véreskezű nacionalistáknak és gyilkos arabfalóknak kiáltottak ki minket akkoriban, mint ahogy most felosztás-ellenességünkért a zsidó nép kártevőinek és a nemzeti fegyelem megbontóinak bélyegét akarják ráncsütni. A binacionális államot nem azért elleneztek, mert titokban az araboknak minden joguktól való megfosztására és legyilkolására spekuláltak, hanem azért, mert a politikai szükségszerűség, de az erkölcsi igazság is azt kívánták és kívánják ma is, hogy a zsidó népnek legyen egy országa, ahol ő az ur, ahol a sajátmaga által megszabott törvények szerint szabadon élhet. Ennek a követelésnek természetesen semmi köze nem volt soha bármiféle faji vagy nemzetiségi elnyomáshoz, minthogy nem lehet épeszü ember az, aki a palesztinai arabság jogainak csorbitására törekszik. Am, hogy ragaszkodtunk és *ragaszkodunk ma is az integer zsidó állam eszméjéhez*, annak az az egyszerű oka van, hogy amennyire nem akarjuk csorbitani az arabok jogait, éppoly kevésbé vagyunk ezt hajlandók eltérni az arabok részéről, ami viszont egy binacionális államban pl. a bevándorlás kérdésében feltétlenül bekövetkeznék. Ez a kérdéskomplexum azonban *ma már a múlté*.

A Sómér Hacair elfogadta a felosztási tervet. Vajjon miért? Talán rájött arra, hogy a binacionális állam követelése nem felel meg a marxizmus eszméjének? Nem hisszük, minthogy a szintén és legalább annyira marxista Palesztinai Kommunista Párt kitart a zsidó-arab államszövetség gondolata mellett, mint ami a marxizmus szellemének leginkább megfelel. »Követeljük az UNO-tól, hogy Palesztinában egy zsidó-arab demokratikus államot létesítsenek«, — ez a PKP követelése.

Egyébként is érdemes idézni a PKP lapját, melyben a Sómér Hacair politikájával foglalkozik, és a Mismarból idézeteket közöl. »Bevin legutóbbi beszédében is számos olyan pont van, melyek a mi politikai küzdelmünk számára pozitív jelleggel bírnak. Angliai működésünket folytatnunk kell.« (Mismar, 1947. márc. 14.) »Mi nem folytatunk angol-ellenes politikát, nem mondhatunk le londoni jóbarátaink támogatásáról, korántsem távoztunk Londonból«, — ez volt Jakob Riftinnek, a Sómér Hacair egyik vezetőjének véleménye. Ez a véleménye egy magát marxistának valló párt vezetőjének: a gyarmati elnyomás fenntartása és az imperialista uralom támogatása! Ha Palesztinával és a zsidókkal kapcsolatban fasizmusról egyáltalában beszélni lehet, akkor *ez a fasizmus!* A PKP programja (a Sómér Hacair kritikája »balról«) sokkal több közösséget vállal Palesztina népével. »Kérlelhetetlen harc az imperializmus ellen, az ország felszabadításáért.

demokratikus kormányzat felállításáért.« Vajjon miért nem jó ez a programm a Sómér Hacairnak?

Nézzünk a mélyére

ennek az okoskodásnak. Ha — a marxi tanítás értelmében — egyszer felismertük célként a fejlődés irányát, akkor ez egyben azzal a kötelezettséggel jár, hogy azt nemcsak felismerni és magyarázni, de fejleszteni és megvalósítását elősegíteni is kell. Konkrét kérdésünkre lefordítva ez azt jelenti, hogy a Sómér Hacair ezután is, tehát a zsidó állam megvalósulása után is, a binacionális államra fog törekedni. Mit jelent ez a valóságban? Azt, hogy *bomlasztani fogja belülről* a zsidó államot. Szövetségeseket fog keresni, talán éppen azokat az arabokat, akik lesben állnak majd, hogy mikor pusztítsák el azt a kis zsidó államot, amelynek (és ezt egyéb helyen már több ízben kifejtettük) valóban nagyon nehezek az esélyei arra, hogy ilyen formában fennmaradhasson. Így a Sómér Hacair halálos ellenségeink szövetségében hajlandó lenne a zsidó állam megdöntésére, egy »binacionális« állam felállítására, amelyben minden különösebb fantázia nélkül megállapítható, hogy ki lenne a baal habajit? És, ha ez a Sómér terve, akkor azt mondhatjuk, hogy a Sómér Hacair tervszerűen *a zsidó nép romlására tör.*

Segít megvalósítani egy felosztási tervet, melyről tudja, hogy életképtelen, majd ezt háttámadva, megfosztaná a zsidó népet attól a minimális önállóságtól, amit az UNO adott neki. Nem ok nélkül mondjuk tehát, amikor a Sómér Hacair politikáját ellenezzük, hogy ez egyenesen a pusztulásba viszi a zsidó népet, és nem ok nélkül mondjuk ennek a politikának a hirdetőiről, hogy *ellenségei a zsidó népnek.*

Mi van a háttérben?

Nyilvánvaló, hogy a fenti és nagyon is esetleges elgondolástól függetlenül is voltak a Sómér Hacair vezetőinek egészen konkrét okai, amiért hozzájárultak a felosztáshoz. És ez nem volt más, mint a Sómérnak az u. n. »terroristák« elleni féktelen gyűlölete. Határtalan a Sómér félelme az Irgun Cvái Leumitól és a Stern-csoporttól. A meglehetősen heterogén összetételű Haganának éppen a Sómérhez közelálló csoportjai voltak azok, amelyek az imperialista elnyomóval, Nagy-Britanniával való kollaborálást követelték, akiknek minden vágya a »disszidens« csoportok felszámolása volt. A felosztáshoz való hozzájárulás volt az, amit a Sómér Hacair fizetett, hogy a Hagana többi részét (amelyben *horribile dictu* — szép számmal vannak még az Irgunnal szimpatizáló elemek is) rábírja a főellenségnek kikiáltott ellenállási mozgalmakkal szembeni egységes fellépésre. »Irtsuk ki a chaluka minden ellenségét«, — így hangzott az új jelszó, és boldogan hedádozott rá a MAPAJ (mert hiszen ők lesznek a kormánypárt, — ha igaz) és a Sómér Hacair (mert hiszen így megszabadulnak az Irguntól és Sternéktől, — ha igaz). Igen, így tervezték, de a valóság kérlelhetetlenül megbuktatta ezeket a terveket. A felosztás bejelentésével egyidejűleg Ben Gurion megüzente ugyan a hadat a »disszidens« csoportoknak, de rövid idő múlva, az amerikai zsidóság nyomására és a mind fenyegetőbb arab veszély hatására a Hagana kénytelen volt az Irgunnak, a legütőképesebb harci csoportnak a szövetségét keresni. A Sómér Hacair még nem adta fel a reményt, hogy egy hatalmas fenyegető nemzeti szerencsétlenség tőszomszédságában sikerüljön testvérháboruba vinni a zsidó népet. A Sómér Hacair nem adta fel a reményt, hogy kiirtsa »ellenségét«, nem a gyilkos brit uralmat, hanem a zsidó szabadság

védelvezőit. Nem, a Sómér nem adta fel a reményeit és tovább konspirál a zsidó nép érdekei ellen.

Éppen ezért a zsidó nép feladata, hogy méltó választ adjon a Sómérnak, amelyből megtanulja, hogy a zsidókérdés megoldása nem az angolokkal való kollaborálás, nem is az, ha Jaari bársonyszéket kap, hanem csakis szabad zsidó haza Palesztinában.

Ha kell, — nélkülük. Ha kell, — ellenük.

Gerson W.

A mi politikánk

»Miért vagytok ti mások, miért különböztök ti a többi cionista mozgalomtól? — kérdezik tőlünk ellenfeleink és ellenségeink egyaránt. — Miért kell nektek mindig külön utakon járnotok és miért vagytok ti jobboldaliak?«

Minden nép politikai életében találhatunk olyan pártot, amely következetesen, akár évtizedeken keresztül, meg nem alkudva küzd eredeti programjáért, mindig csak azt tartva szem előtt, ami eredeti célja volt, a célért való küzdelemben nem hátrál meg, nem tolódik jobbra vagy balra, hanem konzekvens marad a célhoz, ezért küzd, minden rendelkezésére álló eszközzel, egészen a győzelemig, vagy a végső bukásig.

A zsidó nép ujkori történelme, a fényes bizonyítéka annak, hogy a fenti pártot a zsidó népben *mi* képviseljük!

A mi célunk *az egyetemes zsidó nép megmentése volt mindig, ehhez a célhoz hűek maradtunk mostanáig és hűek fogunk maradni, amíg csak létezünk.*

Hűek voltunk ehhez a célhoz, mikor még az egyedüli párt voltunk, amely Zsidó Allamot követelt. Hűek voltunk a célhoz, mikor a Ros Bétár, Zeév Jabotinsky már a harmincas évek elején kiadta a jelszót, hogy: »jöjjetek zsidók Erec Jiszráélba, jöjjetek, ha nem engednek be benneteket a kapun, jöjjetek a kapu mellett, a kapu fölött, törjétek be a kaput! Vegyetek egy fütyülőt és fütyüljétek a brit elnyomó hatalom embertelen törvényeire, játszatok ki ezeket a törvényeket, ahol csak tudjátok, de hagyjátok el a galutot, mert különben el fogtok pusztulni a száműzetésben! Likvidáljátok a galutot, mert különben a galut fog likvidálni benneteket!«

De a Nép nem hallgatott a cionizmus ujkori prófétájára, vészmadárnak, imperialistának, militaristának kiáltották ki, akit meg kell kövezni!

A történelem, sajnos, most is a Ros Bétárt igazolta. De igazolt bennünket a történelem akkor is, mikor az arab zavargások idején, — tizenkét évvel ezelőtt — kiméletlen megtorlást követeltünk és példát mutattunk, hogy van már egy ország, ahol nem lehet zsidókat megtorlás nélkül pusztítani. Sajnos, nem hallgattak ránk, de amikor a megtorlást megkezdtük, az arabok harci kedve egycsapásra megszűnt.

Hűek voltunk célunkhoz, mikor a háboru alatt, a nácik ellen harcoló Chajal, a Zsidó Brigád megalakításában és harcaiban számarányunkon felül vettük ki részünket.

És hűek voltunk célunkhoz, mikor a háboru után, megelégetve Anglia megszegett és be nem tartott ígéreteinek százait, kiméletlen harcot hirdettünk a brit okkupációs hatalom náci uralma ellen és elsők voltunk azok között a katonák között, akik fegyvert fogtak az angol elnyomókra.

Anglia bebizonyította, hogy a zsidó nép progresszív, imperializmus ellen harcoló mozgalma, *mi vagyunk!* A brit-náci börtönökben és internáló táborokban abszolút többségben vannak a bétárik, igazolásul annak, hogy a Bétár az egyedüli mozgalom Erecben, amely az elnyomó hatalom kényelmét megzavarta, helyzetét lehetetlenné tette, míg végül az angol kormányzat, a mozgalom betiltásával kísérelte meg, — természetesen eredménytelenül — hogy véget vessen a zavaroknak.

Hüek voltunk célunkhoz, az egyetemes zsidó nép megmentéséhez és hüek is maradunk hozzá! Természetesen vannak ellenfeleink és ellenségeink, akik félnek attól, hogy ha nagyon megerősödünk, le kell vonniok évtizedeken át folytatott hibás politikájuk konzekvenciáit, és akkor a Nép majd számon fogja kérni tőlük, azoknak a zsidóknak az ezreit, akiknek pusztulása, az ő megalkuvó, briteket kiszolgáló és talpnyaló politikájuk eredménye. Ezt nagyon jól tudják ők is, és nehogy elkövetkezzen egyszer a felelősségrevonás napja, koholt vádakkal, rágalmakkal, bennünket elhallgattatni akaró terrorral harcolnak ellenünk. Ennek a harcnak egyik legbiztosabb eszköze, a »jobbaldaliság« vádja, hiszen minden zsidónak már éppen elege volt a jobb-
oldalból.

*

A vádra csak azt felelhetjük, hogy mi éppen olyan »jobbaldaliak« vagyunk, mint amilyen »baloldaliak« ők! Ha valaki tüzetesen vizsgálja a cionista álbaldalt, akkor rájön arra, hogy a cionista »baloldalnak« olyan kevés köze van a baloldalhoz, mint a repülőgépnek a csigához. Kicsit jobban megnézve a dolgokat, rájövünk arra, hogy milyen politikai nonsense az az álnacionalista, és még sokkal nagyobb mértékben álkommunista förmedvény, amit a »baloldali« pártok ideológiájuknak neveznek!

Nem nevezhetik magukat kommunistáknak az olyan pártok, akik az imperialista Amerikából kapott összegeken megerősödve, a brit imperializmus szekértolóivá váltak! Elvesztették a jogot arra, hogy »Marxista Mozgalom«-nak nevezzék magukat azok, akik úgy táncolnak, ahogyan a világ két imperialista nagyhatalma fütyül! (Ez különben nemcsak a mi véleményünk, hanem a *Palesztinai Kommunista Párté is!*)

Amíg David Ben Gurion, a Zsidó Állam önjelölt »szocialista« miniszterelnöke, angoloknak pozíciókat ajánlott fel, a britek kivonulása után is, és amíg a cionista álbaldal Angliával tárgyalásokat folytat, *addig mi, a »jobbaldaliak«, szovjet-orientáció hivei vagyunk.* Feltűnően érdekes tehát, hogy a cionista »baloldal« az imperialista hatalmakkal tárgyalgat, a »jobbaldal« pedig a szovjet felé való orientálódást vette programjába. Nincs itt valami hiba, a »baloldal« krétája körül?

*

Megadtuk tehát a választ, hogy miért nem haladunk közös uton a többi cionista mozgalommal. És hogy helyes uton járunk, azt bizonyítja az is, hogy pártunk, a Revizionista Párt, ma Erecben a második legnagyobb párt és ellenfeleink becslése szerint is, a következő választásból még jobban megerősödve kerülünk ki! Hogy miért? A válasz nagyon egyszerű: a zsidó nép lassan belátja azt, hogy amit a cionista mozgalom eddig elért, ez a kis Zsidó Állam (amely ugyan nem oldja meg problémánkat, de legalább a világ elismerését jelenti arra nézve, hogy *jogunk van önálló állami életre*) sem a kormánypártok kétbalkezes politikájának eredménye, *hanem a lenézett »jobbaldalé«, a*

szabadságharcosoké és a velük egy nézetet valló Revizionista Párté, amely párt egyedül képviselte azt a következetes angolelles politikát, amely végül is eredményre vezetett!

*

Ismerjen meg a magyar zsidóság bennünket és ne üljön fel a »baloldali cionizmus« rágalmainak. Lássátok be, magyarországi zsidók, ifjak és idősebbek, munkások és polgárok, hogy a Bétár, illetve a Revizionista Párt soraiban van a helyetek, mert minél tömöttebbek lesznek soraink, annál hamarabb fog elkövetkezni a cionista politikának helyes irányba való tolódása, és annál hamarabb fog megvalósulni a mi célunk, az egyetemes zsidóság évezredes problémáját egyedül megoldó Zsidó Állam; a Jordán mindkét partján, a történelmi határok közt, zsidó többséggel...

M. Keisler.

A zsidó közélet terroristái

Az alábbi cikkhez egy, a Chevra Kádisában lezajlott gyűlésünk adta az alkalmat. A betár első ereci sliáchja — a háboru után — tartotta beszámolóját január 26-án, amely beszámolón többen megjelentek idegen mozgalmakból is, mint épeszü ember gondolná, azért, hogy meghallgassák a »másik oldal« véleményét is. A más mozgalmakhoz tartozó vendégek közül, úgy gondolom, számban is, de hangerőben és modortalanságban feltétlenül a Sómér Hácáir ifjusága dominált. És ennek az ifjuságnak minősíthetetlen magatartása újabb lökést adott számunkra ahhoz, hogy a magyarországi zsidóságot, de még előbb az itteni cionista közvéleményt tájékoztassuk a magyarországi cionista életben megnyilvánuló, nemcsak ellenünk irányuló Sómér provokációról és kivétel nélkül minden ellenvéleményen lévőt, maga alá gyürni akaró Sómér terrorról. Hogy miért szemléltetjük az itteni cionista élet genyos góciát az egész zsidóság előtt, ahelyett, hogy — propagandisztikus okokból — takargatnánk, annak több, most fel nem sorolt okon kívül oka az is, hogy egyrészt nem érdekünk — mert ez a cionizmusnak nem érdeke — annak a cionista szervezetnek pupjait elsimitani, amely a nyilvánvaló hibákon nem akar, vagy nem tud változtatni; másrészt úgy látjuk, hogy az említett Sómér provokáció és terror lassan átszivárog a cionista közéletből az egész zsidó közéletbe és mindennek, csak éppen demokratikusnak nem mondható eszközökkel igyekszik motiválni a magyarországi zsidóság minden megnyilatkozását és még köznapi életét is. Nyilván felmerül a kérdés: milyen eszközök állhatnak ma a Sómér rendelkezésére, mivel tudják terrorizálni a zsidóságot ma, amikor Magyarországon senkit sem kényszerítenek, hogy egyik, vagy másik párt tagjává legyen, amikor mindenki szabadon gyakorolhatja vallását és adózhat, másoknak nem ártó meggyőződéseinek. Igen ám, de ne felejtsük el, hogy az itteni zsidóságban még élénken benne van a multban magára vett félelemérzés, vagy annak emléke. Még az is, aki nem fél közülünk, könnyen megijed, különösen akkor, ha valaki célzatosan és sorozatosan ijesztgeti. Mi sem könnyebb aztán, mint ijedt embereket nyájba terelni. Megijedt embereknek elég egy bizalmasan elárult félmondat, egy — nevet nem említő — jó összeköttetésre való hivatkozás, amelyet a jövő embere, a majd — természetesen egészen egyéni és eredeti elképzelései szerint — most megszületendő titán »barátilag, egyedül csak Neked, de szigoruan diszkrétan« elárul.

Az épeszü ember azonban, jelen esetben tévedett. Mert mint

kiderült, az idegen mozgalmakhoz tartozó »vendégeknek« egyáltalában nem az volt a céljuk, hogy meghallgassák a »másik oldal« véleményét, hanem az, hogy ezen a gyűlésen is, a tőlük megszokott módon terrorizálják a közönséget és a szónokot és éretlen, zagyva közbeszólásaikkal megzavarják az ülést. Csak példaként említjük — és nem kirivó példaként —, hogy közülük az egyik úgy értelmezte a demokráciát, hogy ha egy gyűlésen a szónok neki nem tetsző kijelentést tesz, vele ellenkező véleményt nyilvánít, akkor őneki — éppen a demokrácia szent törvénye alapján — joga van közbeüvöltözni, a vilányt eloltani és utána, mint bátor sómér-terroristához illik, sürgősen elszelelni.

Nem csodálkoztunk, hogy milyen bátrak ezek a sómér-legények. Hiszen zsidókról volt szó. És olyankor megszoktuk már, hogy ilyen nagy a hangjuk. Jól tudták ők, hogy nincs mitől félniök. Mert a fegyvert, amit a »mi terroristáink« az angolok ellen alkalmaznak, sohasem fordítják a zsidók felé. Ők tehát nem féltek. Még ahhoz is elég bátrak voltak, hogy amikor dr. Goldstein Izsák főrabbi ur Mózeszt idézve — feléjük, már mint a neveletlen zavarók felé, megbocsájtó hangon — megemlítette, hogy Mózes lehozta a tizparancsolatot Szináj hegyéről; az egyik »vakmerő« sómérfiu közbekiáltson: »Ki látta?«

Miután az előadásnak már vége volt és csak felszólalások következtek volna, erre a »bátor« közbekérdezésre is csak olyan módon reflektáltunk, hogy bejelentve, hogy ezekkel a hivatalból mindenre, még a nekik megfelelőre is ellentmondó, sőt üvöltöző »urakkal« nincs mit vitáznunk.

Viszont akkor ott bennem maradt valami, amit el akartam mondani és úgy érzem, ha másképen nem, így írásban kell átadnom azok számára is, akik nem voltak jelen, csak talán hallottak erről a gyűlésről.

Csak pár szóban, azok számára, akik nem voltak ott, elmondom: mi is történt ott voltaképpen?

Természetes, hogy a mi előadónk nem méri ahhoz a szavait, hogy az az ott lévő sómér-ifjakkak tetszik-e, vagy sem. Így már az első mondatoknál kifejezték »vendégeink« nemtetszésüket és tették ezt a legneveletlenebb és legizléstelenebb formában. Teljes erővel tört ki részükről az üvöltözés, mikor szónokunk a következő, precíz szabatsággal megfogalmazott kijelentést tette: »A Magyar Cionista Szövetség törvénytelen terrorbanda mindaddig, míg a Cionista-Revizionista Pártnak az őt megillető minden jogot meg nem adja.« Hogy miért éppen ennél a mondatnál mutatkoztak be teljes valójukban, arra nagyon egyszerű a magyarázat. A Sómér-legények érezték, hogy most elevenükre tapintottak. »Mondj igazat és betörök a fejed.« A fejbetörés megkísérléséhez nem voltak elég bátrak, az üvöltözéshez, igen.

Aztán tovább terrorkodtak, szokásukhoz hiven. Mindazonáltal az előadó — dicséretére legyen mondva — nem vesztette el nyugalmát és többizbeni tetszésnyilvánítástól megszakitva, befejezte előadását, mintha a Sómérok ott sem lettek volna. De mégis... Valamit eredményezett az ottlétük. Szemléltetőbben és érezhetőbben mutatkoztak be minden róluk szóló előadásnál. Akik ott voltak, azok már tudják, hogy kik a Sómérok. És nem kíváncsiak rájuk többé. És még valamit elértek ottlétükkel. Ha azt akarták, hogy számunkra ez az előadás komoly erkölcsi sikert eredményezzen, akkor érdemes volt eljönniök.

A mi számunkra nem volt ujság az ő viselkedésük. Hiszen ismerjük őket a multból. Emlékszünk rájuk a multból. Még nem felejtettük

el, hogyan akadályozták meg az első világháború idején, ezeknek a terrorfiuknak az elődjek, a Zsidó Légió toborzó gyűléseinek sikerét. »Kicsi, de jól megszervezett banda volt, kik minden gyűlésen megjelentek füttyülőkkel és lehetetlenné tették az előadás normális lefolyását«, — írja róluk Jabotinsky. Ott sem kértek szót, nem mondták el ellenvéleményüket, amire módjuk lett volna, inkább üvöltöztek. Mert ez volt necsak a legjobb, de az egyetlen érvük. Akkor is, most is. Ott sem kértek rendőri segédletet a rendetlenkedők megrendszabályozására, mert zsidókról volt szó. Ők tudták ezt, számítottak ezzel és visszaéltek vele. Üvöltözésükkel és füttyülésükkel célt értek egy rövid időre, amíg a zsidók szeme ki nem nyílt és rá nem jöttek arra, hogy ezeknek az embereknek nincsen értelmes emberek előtt elmondható ellenvéleményük, ezek az emberek nem tudnak érvelni, ezek az emberek csak egyet tudnak: orditozni és füttyülni. Így volt ez akkor, így van ez ma is. És amikor a zsidó tömeg rájött az igazságra, akkor már hiába füttyültek, hiba üvöltöztek, akkor Jabotinsky megteremtette a Zsidó légiót és amikor az sikert aratott, akkor az üvöltözők és füttyülők kara odaállt a zsidó közvélemény elé büszkén, melldöngetéssel, mondván: látjátok, ezt tettük mi, cionisták. Most már beláthatjátok, hogy nekünk volt igazunk. — Így volt ez akkor és így lesz ez ma is.

Bemutakoztak a gyűlésünkön teljes valójukban. Akik ott voltak, láthatták. És megtudhatták mindjárt azt is, hogy kik a zsidó terroristák. Természetesen csak ott, ahol terroristának lenni nem kell bátorság. Mert hát miért nem olyan nagy legények ők az angolokkal szemben? Azzal a Brit Impériummal szemben, amely nekik kétszeresen kell, hogy ellenségük legyen? Mint zsidóknak és mint állítólagos marxistáknak egyaránt. De az angolokkal szemben nem olyan »vakmerőek«. Mert arra rá is lehet fizetni. Az angolokkal szemben gyávák, mint a nyulak, mert ha ott is »bátrak« lennének; esetleg ott hagyhatnák a fogukat. Azt pedig ők nem reszkirozzák. Sem a szalón Trocky-izmusukért, sem a zsidó népért és a zsidó hazáért, amellyel aztán igazán nagyon kevés a kapcsolatuk. De egy zsidók által rendezett gyűlésen orditozni és füttyülni, az nem jár semmi komolyabb rizikóval. Különösen nálunk, akik demokratikusan vezetjük le a gyűléseinket. Hát ilyen alkalmakkor aztán ők is megengednek maguknak egy kis »bátorságot«, sőt »vakmerőséget«. Csak arra vagyunk kíváncsiak, hogy egy általuk rendezett előadáson is ilyen tágan értelmezik-e a demokráciát? Mert hogy a vendégjogot hogyan értelmezik, arról ezek után, még fokozottabb mértékben és még jogosabban van meg az elképzelésünk.

Nagyon könnyű orditozással és füttyüléssel megzavarni egy ülést, tulharsogni az igazságot. Mindenkinek, még a leggyengébbnek is módja van rá. Csak izléstelenség, modortalanság — és egyéb olyan, ami a neveletlenséggel együtt jár — kell hozzá. Ők rendelkeznek ezekkel a tulajdonságokkal, mi nem. Nekik van gyomruk az ilyesmihez, nekünk nincs. Nem is törekszünk hasonlókra. Elismerjük, hogy minden ilyen irányu tevékenységben ők az erősebbek. Am legyenek is büszkék az elismerésünkre.

Befejezésül még egy néhány szót a cimről. Azért irtam a terrorista szó elé a »zsidó közélet«-et, nehogy valaki a Sómérral kapcsolatban azokra a zsidó hősökre gondoljon, akiket ők szoktak »terrorista« szóval titulálni. Isten őrizz! Ez a vád igazán méltatlanul érne őket. Legyenek ők erre is büszkék.

Mi is büszkék vagyunk ezzel kapcsolatban.

Jiszdél.

Légióláz Magyarországon

Mindjárt előjáróban leszögezhetjük: annak, amiről az alábbi sorokban írni fogunk, csak részben, még pedig nagyon kis részben van köze ahhoz a hősi szellemhez, buzgó lelkesedéshez, amely Trumpeldor és Jabotinsky iránymutatása nyomán létrehozta az első világháború Cion Mule Corps-ját és Zsidó Légióját, vagy a második világháború dicsőséges Jewish Brigade Group-ját. Sokkal inkább a »vérszagra gyűl az éji vad« költői látomásának prózai megvalósulásáról van szó.

Mindannyian olvashattuk az ujságokban, a felosztást követő napokban, hogy nemzetközi hadsereget szerveznek Palesztina rendjének fenntartására, majd, hogy a Hagana, a jövő zsidó állam hadserege is szívesen fogad jelentkezőket. Ezeknek a híreknek a publikálásával egyidejűleg megindult a »suttogó propaganda«, mely aztán már pontos részletekkel szolgált. Tudni vélték, hogy a jelentkezőket repülőgépen viszik Palesztinába (ab Budaörs), hogy ott minél előbb harcra lehessen őket állítani. Az elindulásnál hatezer forintot kap a boldog újonc, majd Palesztinába való megérkezése után még vagy huszonötezret a családja. Más verziók szerint Prágán keresztül küldték volna a jelentkezőket különféle kiképzőhelyekre »valahol Európában«, majd onnan Palesztinába. Nincs terünk arra, hogy az összes lehetséges rémhíreket felsoroljuk. Az olvasó minden bizonnyal nálunk is többet hallott.

Aztán egyszerre csak megindult a jelentkezők áradata. Mozgalmunk mázkirutjától kezdve a Pro Palesztina Szövetség irodájáig minden, a cionizmussal, vagy csak a zsidókkal valahogyan összefüggő helyet megostromoltak. A Cionista Szövetség, mint arról a magyar napisajtó beszámolt, a jelentkezők névsorát átadta az államvédelmi osztálynak, abból a célból, hogy állapítsa meg: nincs-e köztük nyilas?

Hát éppen ez az! Nem hihetünk a jelentkezők őszinteségében. Nem hihetünk abban, hogy ma Magyarországon ilyen tömegével legyenek azok a nemzsidók, akik életüket hajlandók kockára tenni a Jisuv biztonságáért, a zsidó állam határainak megvédéséért. Nem hihetünk abban, hogy ennyi filoszemita, még hozzá fegyvert ragadó filoszemita legyen Magyarországon. Sokkal inkább hiszünk abban, hogy a jelentkezőket ugyanaz az ösztön hajtja, amely 1944-ben zsidó üzleteket és lakásokat rabolt, éhező munkaszolgálatosoktól hatalmas összegű bonokat zsarolt, az a szellem, mely a könnyű meggazdagodás érdekében minden eszközt jogosnak ismert el, és az erkölcs egyedüli fokmérőjéül a sikert állította.

A francia idegenlégiótól már a ponyvaregényt olvasó kisdíákoknak is elment a kedve. Ma már minden ujságot olvasó ember tudja, hogy a »légió angyala« — mese, ellenben a kegyetlen őrmester, a gyilkos klíma — véres valóság. Ma már nem igen kívánczik oda senki. Az idegenlégiós élet rajongói tehát más kaland után néznek. Ime, elég volt egy hírnék felröppenni ahhoz, hogy előbujjanak a titkolt »fenegyerekek«, akik »mindenre készek«. Csak ne zavarná az ember tudatát állandóan az a tény, hogy ezek a »mindenre kész« emberek

ugyanígy készek voltak a múltban az árpádsávos karszalag viselésére és a velejáró gáztettek elkövetésére, de ugyanígy készek lennének a jövőben is bármire és ugyanilyen lelkesedéssel jelentkeznének — ha ott valami hasznot remélhetnének — újra egy hungarista légióba.

*

Azt mondtuk, hogy amiről itt szó van, annak nagyon kis köze van a zsidó hősi szellemhez. Mégis igazságtalanok volnánk, ha elhallgatnánk azt a tényt, hogy a nyerészkedőkön, a nyilasgyanusokon kívül a zsidó ifjuság egy jelentős részében ébred a tevékenységi vágy. Barátom, aki melleleg már túl van a kamaszkoron, mondta nekem:

— Hidd el nekem, a zsidó fiatalság jelentős részére számítani lehetne egy esetleges komoly légió-toborzás esetén. Nézd, volt itt egy ötéves háború, ahol barátaink és halálos ellenségeink fegyverrel harcoltak egymás ellen. Bevallom, még ma is mar a lelkiismeret, hogy az öt év alatt egy puskát nem sütöttem el, egyetlen nácit sem öltem meg. És ez a lelkiismeretfurdalás általános jellegű. Él az egész egészséges zsidó ifjuság lelkében. Ez a legjobb alap a légió-toborzáshoz. Még a nemcionisták is szívesen mennének, hogy megszabaduljanak ettől a lelki tehertételtől. Nem vagyok cionista olyan értelemben, hogy Palesztinában akarnék élni, de ha arról volna szó, hogy menni kell, mennék, harcolnék és ha élve maradnék, ide jönnék vissza. Certamen certavi, — elég volt Palesztinából.

És amit ez a barátom mondott — igaz. Ha volna Magyarországon egy zsidó közvéleménykutató intézetünk, az talán százaléknyi pontossággal tudná megmondani, hogy a zsidó ifjuság mennyire harcrakész.

*

A légió-lázzal kapcsolatban elmondtuk véleményünket. A kalandkeresőkről, a »vérszagra gyűlő éji vadakról« nincs több mondani valónk. De engedjék meg nekünk, hogy ma, amikor már a vak is látja, hogy Palesztina kérdése erő és fegyverek kérdése, hogy még ezt a szánalmas felosztást is csak az ICL fegyverei által tudtuk elérni és hogy a jövő zsidó állam léte vagy nemléte függ a zsidó fegyverek erején, — hogy magunkat idézzük, a mi militaristának csufolt múltunkat, nem azért, mintha a »nem mondtuk« számonkérő pózban akarnánk tetszelegni, hanem azért, hogy ezzel is, mintegy aranyfedezetre hivatkozva, hívjuk fel a zsidó népet arra, ha már a múltban elmulasztotta, legalább a jövőben kövesse politikánkat.

»A történelmi valóság kényszere így szól hozzánk: »Ha Önök művelt emberek lesznek, megtanulnak földet szántani és házakat építeni, mindannyian héberül fognak beszélni és az egész nemzeti irodalmukat Debora költeményeitől egészen Avigdor Hameiriig és Szlonszkiig tudni fogják, de emellett a lövészet tudományát nem fogják ismerni, — akkor reménytelen minden, de ha ismerni fogják a lövészet tudományát, — akkor talán remélhetnek még.« Így szól hozzánk korunk és gyermekeink korának történelmi valósága, — az utóbbi 15 év kísérlete és a bekövetkezendő 15 év kilátása.« — 1933-ban írta ezt Jabotinsky.

Épeszü embernek ehhez igazán nem kell kommentár.

Gerson W.

ANGLOMÁNIA

I.

A minap a vonaton utaztam, szülővárosomból jöttem fel Budapestre. Ott, a motorvonat egyik fülkéjében hallottam egy beszélgetést, amely arra készítetett, hogy leüljek a géphez és »kórkép«-ként közöljem az esetet a zsidó közvéleménnyel; valahogy így: lássátok, ilyenek vagytok Ti, magyarországi zsidók, ha nem is valamennyien, de ugy nagy általánosságban.

Először csak egy riportot akartam írni a történekről, de amikor leültem a géphez és újra átgondoltam a motorvonat egyik fülkéjében lejátszódott epizódot; hirtelen rádöbentem arra, hogy nem egy egyszerű és közönséges kis epizódról van szó, hanem egy olyan lényeges és kihatásaiban is nagyon gyakran észlelhető, mélyenfekvő lelki szimptomáról tesz tanuságot az eset, hogy ismertetésére nem alkalmas keret a riport, komolyabb tárgyalást igényel az.

*

Hát mi is történt voltaképpen? Egy néhány perces beszélgetés, amely valószínűleg olvasóink nagy része előtt még csak nem is lesz ujság, sőt mindennapos, megszokott esemény.

Ültem az egyik ablakmelletti pad szélén és ujságot olvastam. Velem szemben ült egy zsidó fiatalember és egy hölgygel — ugyan-csak zsidó — beszélgetett. Akaratlanul is kihallgattam beszélgetésüket.

A fiatalember még a háboru előtt ment ki Angliába és most vissza-jött édesanyját meglátogatni. A hölgy érdeklődött tőle az ottani viszonyokról. A fiatalember beszámolt a szokványos módon, nem mondott semmi különlegeset. Ennek dacára a hölgy majd elolvadt a gyönyörűségtől. Anglia! London! Oh, mily szép lenne... Milyen jó lenne ott lenni. Aztán a hölgy megkérdezte a fiatalembert, mikor és hogyan megy vissza? A fiatalember elmesélte, hogy felül Budaörsön a repülő-gépre és leszáll London repülőterén. A hölgy áradozott. Mennyivel más lehet ott. Elmesélte, hogy neki is él ott egy barátnője, aki kiment cselédlánynak Londonba és milyen gyönyörű leveleket ír. Neki is minden vágya az, hogy oda kikerüljön. Van is kint egy rokona, már irt is neki és most várja, hogy megszerezze számára a beutazási engedélyt. Ha lehetősége lenne rá, mindent itthagyna (?), összepakkolna (!) és amilyen gyorsan csak módjában állna, mindjárt elindulna. Még azt sem bánna, ha mint cselédlány kellene ott kint kezdenie, ha nem lenne önálló lakása, ha keményen kellene is megdolgoznia a megélhetésért. Mert, ugy-e, odakint azért mégis más. Ott *angolok* vannak, kultuemberék valamennyien (!), dzsentlömének (!!!). Oh! Anglia és angolok. Még álomnak is tul szép.

II.

Nem tudom, mi volt a folytatás. Tovább ugyanis nem birtam hallgatni. Átültem egy másik padra. A felháborodástól enyhén émelygett a gyomrom. Legszivesebben odamentem volna a hölgyhöz és arcába ordítottam volna mindazt a keserves megaláztatást, mindazt a szörnyü nyomoruságot, amelyet népünknek a »kulturált és dzsentlömén« angolok miatt kellett elszenvednie.

Arcába vágtam volna mindazt az embertelen gyaláztatot, amelyet álmainak Angliája a zsidósággal szemben elkövetett.

Beleordítottam volna fülébe mindazt a kegyetlen aktust, amelyet a »dicső« Albion »hős« katonái, a tehetetlen zsidó öregek és betegek ellen végrehajtottak.

Fülébe harsogtam volna mindazt, a kulturáltságot, humanitást és dzsentlöménységet szégyenteljesen meghazudtoló aljas cselekedetet, amelyet a brittek a zsidó anyákkal, csecsemőkkel és terhes asszonyokkal tettek.

De aztán arra gondoltam, — függetlenül attól, hogy irtózom a hangos jelenetektől — hogy ugyanis hiába lenne minden. Mert, aki mindezt nem látta saját magától eddig, az ezután sem fogja meg-
látni, bármennyire is magyarázzuk és bármennyi kézzelfogható bizonyítékot is szolgáltatunk.

Továbbra is csak mániákusan Istenekként fogják tisztelni a »nagy« angolokat, mintha valóban ők lennének a mi jótevőink, mintha a fentebb leírtak, sohasem történtek volna meg, mintha nem is az angolok lennének felelősek sok száz zsidó haláláért közvetlenül és több millió zsidó gyalázatos elpusztulásáért közvetve.

Hiába tudja és hirdeti ma már az egész világ Anglia gyalázatát; a mi magyarországi zsidóink nagy hányada nem törődik ezzel; a pénz Istene Angliában székel, hát Angliában minden szép és jó, az angolok kulturáltak, becsületesek és dzsentlömének.

Hát van ezeknek a zsidóknak szivük, amivel éreznek, szemük, amivel látnak és agyuk, hogy gondolkozzanak?

III.

Aztán, néhány nappal azután, hogy ezt a beszélgetést volt szerencsém végigélni, egyik nagyon előkelő intézményünk főosztályára vezetett a sorsom. Egy nagyon intelligens, művelt és okos hölgygel beszélgettem ott. Olvasója kiadványainknak, de — mint mondotta — nem volt benne tulságosan sok öröme. Természetesen megkérdeztem: miért? Megmondta: túl élesen és radikálisan képviseljük az angol-ellenes vonalat. Megpróbáltam megmagyarázni, hogy ez nálunk természetes, mert a mai politikai helyzetnek ez a világos követelménye. Igen. Ezt ő is elismeri, de mégis nem lehetne ezt valahogyan másképpen csinálni? Nem olyan ellenségesen, hanem úgy, mint ellenfelekkel.

Ez a beszéd egészen világos. Majdnem annyit mond, mint a fentebb leírt beszélgetés. A zsidó népnek lehetnek ellenségei, sőt bizonyára vannak is. Igaz, Angliával is vannak nézeteltéréseink, de azért Anglia, az, ugy-e, mégis csak más kell, hogy legyen.

Azt hiszem, ha megkérdeztem volna, hogy vajjon miért, miért kell az ellenünk cselekvő Angliát másképpen elbirálnunk, mint esetleges más ellenségeinket? — nem tudott volna rá válaszolni. Ha csak azt nem, hogy egész egyszerűen azért, mert az mégis csak a »nagy« Anglia.

IV.

Ha nem tudnánk, hogy nagyon sok azoknak a zsidóknak a száma itt Magyarországon, akik hasonlóképpen gondolkoznak, nem is foglalkoznánk az esettel. De, mert nem akarunk struccpolitikát folytatni és a tényeket egyszerű tudomásul nem vevéssel elintézni, azért úgy érezzük, fel kell tennünk, itt, ezeken a hasábokon a kérdést: valójában szükség van az angol-ellenes vonal ilyen erős kihangsúlyozására? Valóban szükséges az angolokat, mint legnagyobb ellenségeinket kezelni? Nem lehetne másképpen elintézni velük a dolgainkat? Finomabb eszközökkel? Nem tudnánk-e a közöttünk fennálló »nézeteltéréseket«,

mint ellenfelek és nem ellenségek közti viszonyt elfogadni? Hiszen a zsidó nép mégis csak nagyon sokat köszönhet Angliának és ezt nem szabad elfelejteni még akkor sem, ha *ma* nem is tanúsít Anglia lojális viselkedést a zsidókkal szemben.

Be kell vallanom: ezt az utolsó mondatot még leírni is nehezemre esett, hát még nyugodtságomat megőrizve, válaszolni rá. Mert vegyük csak szép sorjában: mit »köszönhet« a zsidó nép Angliának:

1942. Zsidók tizezrei menekülnének a legborzalmasabb halálfélelemtől hajtva, a legkegyetlenebb pokolból. De csak menekülnének, mert a partok előtt, a tengereken ott állnak az angol őrnaszádok és a szerencsétlen menekülőket visszakergetik a leggyalázatosabb halálba. Mégis akad egy néhány olyan »szerencsés«, akiknek sikerül hajóra szállni és elindulni Erec felé. Összesen hétszázhatvanan vannak. De Anglia nem enged. Anglia a zsidó nép embertelen elpusztítása közepette is konzekvens marad. A zsidókkal zsufolásig megtömött hajót nem engedik közel Erec partjaihoz. Két és fél hónapig nagyják állni a nyílt tengeren étlen-szomjan. A hajó fedélzetén ott vannak a zsidó csecsemők és a terhes anyák. A menekülők már nem az Ur Istenhez, hanem a Brit Birodalom katonáihoz fordulnak imáikkal. Tőlük várják a csodát, megmenekülésüket. Anglia azonban nem »hatódik meg« és nem kegyelmez...

Aztán a hajót felrobbantották (vajjon kik?) és hétszázhatvan, a náci poklokból »megmenekült« zsidó, Anglia jóvoltából a hullámok között lelte halálát.

1941—1945. Zsidók milliói pusztulnak a náci poklokban. Anglia, amelynek igenis módjában lenne segíteni, egyetlen lépést sem tesz, hogy megakadályozza a gyilkosságsorozatokat, hogy elviselhetőbbé tegye az életet azok számára, akik a tébolyodott SS-ek karmai között sínylődnek. Egyetlen ténykedése sem irányult arra, hogy a szerencsétlen zsidókon segítsen. Egyetlen pillanattal sem siettette a háború befejezését, azért, hogy egy néhány zsidót megmentсен.

1947. A háború győzedelmes befejezése után két esztendővel, a szerencsétlen zsidók, kiknek élve »sikerült« kikerülniök a náci lágerokból, még mindig táborokban kénytelenek élni. Utolsó reményük, hogy Palesztinába kerülhetnek. Ez a remény teszi elviselhetővé számukra az életet. De az angolok, az Exodus 1947. esetével megkísérik, ettől az utolsó reménytől is megfosztani őket. Öfelsége őrnaszádjai ismét ott állanak az ereci partok előtt és ismét nem kegyelmeznek. A szerencsétlen zsidó megmaradottakat, álmaik országának kapujából viszik vissza Németországba és nincsenek gátlásaik, őket ismét német »fennhatóság« alá helyezni.

Palesztina, 1947. Angol katonák garázdálkodnak Erec Jiszráélban. Betörnek a kibbucokba, zsidó falvakba és kávéházakba, rombolnak és gyilkolnak. Igyekeznek gazdaságilag megbénítani az országot. Ártatlan férfiakat és nőket, zsidó öregeket és gyerekeket gyilkolnak le az uccán.

Palesztina, 1948. Anglia minden erejével azon igyekszik, hogy az UNO-döntés megvalósítását lehetetlenné tegye, az ereci angol katonák azonosítják magukat a gyilkos arab hordákkal, tekintet nélkül arra, hogy piszkos politikájuk hány ártatlan zsidó anyának és gyerekeknek halálát okozza.

Ezt kell megköszönnünk Angliának?

Valóban mindezeket meg kell »köszönnünk« a Brit Birodalom urainak, katonáinak és polgárainak.

V.

De — mondják továbbra is anglofiljaink — ez csak ma van. A zsidó nép mégis sok mindent köszönhet Angliának és arról sem szabad megfeledkeznünk. Itt van mindjárt a Balfour deklaráció, amely elismerőleg nyilatkozott a cionista törekvésekről. Ezért sem tartozunk hálával a briteknek?

Nem! Ezért sem. Anglia részéről a Balfour deklaráció egy nagyon ügyes sakkhuzás volt és egyáltalában nem a zsidók iránti barátságból történt, hanem kizárólag csak azért, mert akkor Nagy Britanniának ez volt az érdeke. De hogy ha pusztán csak zsidóbarátságból adta volna Anglia ezt a nyilatkozatot, akkor sem járna érte köszönet, hiszen soha egy lépést sem tettek azért, hogy ezt az ígéretet akár csak egy tapodtnyival is közelebb vigyék a megvalósulás felé.

Anglofiljainknak azonban még mindig marad egy érvük. Az angolok a Biblia népe és számtalan esetben hitet tettek amellett, hogy milyen nagyra becsülik a zsidó tant és a zsidó népet.

Erre az utolsó érvre válaszként hadd meséljünk el egy érdekes történetet. A történet szereplői Zeév Jabotinsky és Max Nordau. Történt Madridban, az első világháboruban, amikor Jabotinsky felkereste Nordaut és megkérdezte véleményét egy zsidó légióra vonatkozólag, amely a törökök ellen harcolna, Palesztina felszabadításáért.

Nordau ezt válaszolta: »Emlékszik beszédemre az 1909. évi hamburgi kongresszuson, amelyben bátor voltam az ifju törökök asszimiláló tendenciái ellen tiltakozni? Ma sem tudom még elfelejteni ama kellemetlenségeket, amelyekben emiatt szentimentális idiótáink részesítettek. Minő joggon támadják meg a mi Izmael bácsinkat.«

»Doktor ur, — válaszolta Jabotinsky — hiszen ez csak legenda. Izmael nem bácsikánk minékünk. Az Ön saját szájából hallottam kongresszusi beszédeken e szavakat: Palesztinai törekvéseinkkel kapcsolatban a törökök jelentik számunkra a legnagyobb veszedelmet.«

Nordau: »Ez, fiatal barátom, logika, a logika azonban görög művészet, a zsidók nem szeretik. A zsidó nem értelemről tanul, hanem a katasztrófákból. Nem visz magával esernyőt, ha borús az ég; megvárja, amíg megázik és náthás lesz, — csak akkor jut eszébe, hogy esernyőt kell vennie.«

VI.

Akadhat még ezek után zsidó, aki szemrehányást tesz nekünk azért, mert az angolokat, mint ellenségeket akarjuk kezelni és nem mint ellenfeleket? Minden bizonnyal akadhat. Mert nálunk, zsidóknál, minden lehetséges. Különösen, ha magyarországi zsidókról van szó.

Nálunk nem akarják megérteni, hogy csak azok lehetnek az ellenfeleink, akik velünk szemben is ellenfelekként viselkednek. És mindazok, akik ellenséges szándékot mutatnak, sőt ellenséges cselekedeteket hajtanak végre ellenünk, azok nem tarthatnak másra számot, minthogy mi is ellenségesen viseltessünk irántuk.

Ugy látszik, Max Nordau sem ismerte elég jól a zsidókat. Hiszen az, hogy nekünk mindezt meg kellett irnunk, azt bizonyítja, hogy a zsidó még a katasztrófákból sem tanul.

• Hát lehetséges, hogy egy nép ennyire elveszítse józan ítélőképességét és a testvéreivel való együvértartozás érzését?

Nem! Ezt bizonyítják ereci szabadságharcosaink.

(J. R.)

KI LÁTTA?

Nem akarunk a zsidó vallás védelmezőinek feltűnni, habár szervezetünk a Zsidó Állam létrehozását a történelmi határokon belül a Tóra szellemének figyelembevételével akarja megvalósítani. De nem akarjuk, hogy a vallásosság egy-egy politikai párt monopóliuma legyen, mint ahogyan a hitetlenség, vagy inkább vallásellenesség a Shomer Hacair privilégiuma. Lehet, hogy ezeknek a szalontrockistáknak ugyanolyan joguk van a hitetlenségre, mint másoknak a hivesre, — de arra nincs joguk, hogy zsidó nyilvánosság előtt gunnyal és röhejjel fogadják a vallásosak érzelmi kifejezéseit.

Mert abból a kis »incidensből«, amely egy cónári értekezleten történt Budapesten, ajánlatos informálni az egész zsidó közvéleményt. Nem elég az, hogy a jelenlévők — a nemrevizionistákat is beleértve — megvetéssel utasították vissza ennek a sómérbörbe bujtatott terror-társaságnak magatartását. Az öntudatos zsidó rétegeknek *aktivan* kell közreműködniök, hogy ezt a mótelyt, amely befurakodott a cionista életbe, közösen pellengérezzük ki a nemzet egészséges köréből.

Hogy mi történt? Semmi. Csupán egy rabbi felállott, hogy hozzá szóljon a kialakulóban lévő vitához. Avval kezdte szavait, hogy mikor Mózes visszatért a Szináj hegyéről és meglátta a zsidókat, akik az aranyborjut imádják, felbőszülten földhözvágta és összetörte a tizparancsolat két kőtábláját... A rabbi nem folytathatta, mert ekkor egy nyers, gyűlölettől izzó hang büzlött a termen át:

»Ki látta azt?...«

A »vita« befejeződött. A hallgatóság tudomásul vette ezt a meggyőző »érvet« és talán ezek a hivatásos vita-cionisták (akik a cionizmustól messzebb vannak, mint Makó Jeruzsálemtől) győzelemnek könyvelték el e szellemes megjegyzésüket. Mert hát nekünk nem volt szándékunkban bebizonyítani, hogy szemtanui voltunk ennek a történelmi Szináj-jelenetnek, amely egyébként az első erkölcsi és szociális törvényeket adta az emberiségnek, amely emberiséghez fizikailag a SS-ómér is hozzátartozik. De megeshetik, hogy ezeknek a felfuvalkodott ál-szocialistáknak is feltesznek kérdéseket, hogy ki látta azt, amit nem tettek és amit tettek?

A SS-ómér HH-acair nagy előszeretettel játszotta a haladás híveinek, antiimperialistáknak a szerepét. Hogy »haladásukkal« mit értek el a népek közötti szeretet terjesztésénél, azt *látjuk* az ereci eseményekben. No és az antiimperializmusuk, az egyenesen kibírhatatlan méreteket öltött. Az egyetlen párt volt a Jishuvban, amely *tudatosan és konzekvensen támogatta a brit imperializmust*, amely a megszálló angol kormányzat legkóserebb pártja volt, amely a zsidó szabadságharcosokat denuncialta és az imperialista rendőrkormányzat kezére játszotta; amely vakon támogatta az angol imperialisták leghüségesebb lakáját, — Charles Weizmannt; amely kisujját se mozgatta az angol bázisok veszélyeztetésére Ereben!

Ezt *látta* az egész nép! És azt is látta a világ, hogy csak azok harcoltak könyörtelenül és megalkuvás nélkül az angol imperializmus ellen, akiket a Sómér kollaboránsai reakciós meg fasiszta jelzőkkel akartak befeketíteni azok előtt, akik még nem tudták, hogy Ereben a nemzeti ifjuság az, amely a brit megszállás ellen élet-halál harcot folytat és a Shómér Hacair az angol imperialista reakció egyetlen támogatója Ereben.

Igy bizony, kedves elvtársaim. Hátbatámadjátok a Jishuvot, meg-

bontjátok a cionista egységet, megakadályozzátok a harcoló egység létrehozását! De hiba erőlködtök az angolok uralmának meghosszabbításán! A »fasiszták« addig nem nyugszanak, amíg ki nem ebrudalják az angol imperializmust Erec Jiszráelből! Egyik társatok élesen tiltakozni próbált a revizionisták (és dr. Silver) azon állítása ellen, hogy az UNO határozatát a harcoló ereci ifjuságnak köszönhetjük. Erre igazán nem kellene ma reagálnunk. Inkább kérdezzétek meg Gromikot és Visinszkijt, hogy vajon mi keltette fel érdeklődésüket az ereci kérdés iránt: a Tnuva tojásai és a Negev új kibbucai, vagy a fajtehenek (amelyek természetesen szintén elsőrendű fontossággal bírnak a nemzetgazdaságban), vagy pedig az a tény, hogy a zsidók országában aknákat helyeztek az angol katonai bázisok alá és veszélyeztették az imperializmus létét a Közelkeleten? és kik veszélyeztették? Nem a Sómér... Ellenkezőleg...

Nem elég jelszavakat belevetni a zsidó tömegbe és frázisokkal etetni a tettrevágyó ifjuságot! Ha zászlótokra tüztetek olyan gyönyörű jelszavakat, mint »Alija«, »Hagana«, akkor valamit tenni is kell megvalósításukért? *Ki látta* az aliját részletekről, amikor még volt kit megmenteni? Ki meri cáfolni a történelmi tényt, hogy a nagy világegés előtt hosszú ideig a Betár volt az *egyedüli*, amely bevezette az »illegális« alijákat, utat mutatott a zsidó ifjuságnak a bezárt ereci kapuk feltörésére és hozzájárult tizezernyi zsidó tömegeknek megmentéséhez. És ki látta a »Haganát«, amikor védeni kellett a zsidó jishuv életét és vagyonát a 1936—39-es zavargások idején? Ahelyett, hogy önvédelemre neveltétek volna az ifjuságot, önmegtartóztatást, »hawlagát« prédikáltatok! Akinek ennyi vaj van a fején, az jobban teszi, ha nem megy a napra! Nem tudom, miért türnek még meg beneteket a Cionista Szervezetben, de ha már megengedik nektek, hogy cionisták között üljete, akkor huzódjatok meg legalább szerényen, ne emlékeztessétek a közvéleményt aljas bűneitekre, amelyekkel megakadályoztátok testvéreink nagy részének megmentését a galutban és megvédését Erecben!

Látjuk nagy büszkeségeket, gazdag kibbucaitokat, amelyeknek deficitjét az amerikai kispolgárok és kapitalisták pénzéből fedezitek. És még arcátlanul kérkedtek gazdagságotokkal: hány kibbucotok van nektek, revizionisták, hány vállalatotok van, ti szegények? *Látjuk* a nemzet- és vallásellenes szellemet is, amelyben ifjuságotokat nevelitek és sajnos, látjuk, hogy a vallásos zsidók pénzeiből vásárolt KKL-földeken szentségtelenítitek meg a szombatot. *Látjuk* sliáchjaitoknak százait a galutban, akik a nemzet pénzéből jöttek ide, testvérgyűlöletet hirdetni és sáskahad módjára lepik el a — mulatóhelyeket. *Látjuk* aknamunkátokat a cionista célok megvalósítása ellen és nem felejtettük el, hogy a Zsidó Állam követelését fasizmusnak neveztétek!

Nem tudom, hogyan akarta a rabbi ur az emlékezetes estén felszólalását befejezni. Az aranyborju-imádók és a SS-ómér közötti azonosságot mindenki felismerte. De többé nem törjük össze Herzl cionizmusának tizparancsolatát, ezt se fogjátok látni! Mert ez az új tizparancsolat már nem kövekre íródott, hanem a szivekbe; és nem olyan érzéketlen kőszivekbe, mint amilyenel Jaari trockista angolsoldosai rendelkeznek, hanem megértő, harcrakész és nemzetüket szerető cionista szivekbe. És ennek az új zsidó ifjuságnak áldozatkészsége, munkássága és vére árán az *egész* zsidó nép *láttni fogja* nemzedékek nagy álmának megvalósulását: azt a Zsidó Államot, amelyet a Szináj-hegynél kaptunk!

Felelős kiadó: Rosenberger Pál.

Neuwald Illés Utódai könyvnyomda, Budapest, VIII., Üllői-út 48.

**Akarod a zsidókérdés maradék-
talan megoldását?**

**Akarod a szabad félelemmentes
zsidó életet?**

**Akarod a Zsidó-Államot Erec
Jiszraelben a Jordán
mindkét partján?**

Jöjj! Erősítsd sorainkat!

**Brit Hácohár Hámöuchedet
N e c i v u t B e t á r**

LELTÁROZVA

2012 JÚL. 25

NYOMTATVÁNY

BRIT TRUMPELDOR (BETAR)
Budapest, VII. Klauzál tér 7. III

ékes

